

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 3, 4, 5
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 3, 4, 5
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 6, 7, 8
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 6, 7, 8
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 9, 10, 11
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 9, 10, 11
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ວິທີການທີ່ພຣະເຢຊູມີຕໍ່ມະນຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 13:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 13:1-30

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ແບບຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ໄວ້ແກ່ພວກສາວິກ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນການຮັບໃຊ້ວ່າເປັນການທ້າທາຍຫລາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ ເມື່ອເຫັນພຣະເຢຊູຮັບໃຊ້ສາວິກຂອງພຣະອົງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການເປັນຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ແກ່ພວກສາວິກ, ແລະສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ສະມາຊິກໂບດແຫ່ງໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຫາອາຈານ ເພື່ອຈະຂໍຍ້າຍຄອບຄົວໄປຢູ່ໂບດອື່ນ. ເມື່ອອາຈານໄດ້ຟັງຄຳຕ້ອງການແລ້ວກໍຖາມວ່າເປັນຍ້ອນຫຍັງ, ມີໃຜເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຜິດໃຈ? "ບໍ່ມີໃຜເຮັດຫຍັງໃຫ້ດອກ." ລາວຕອບອາຈານ, ແລະກໍເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: ຢູ່ໂບດນີ້ຂ້າພ້ອມບໍ່ໄດ້ຮັບການລ້ຽງເກືອຫຍັງເລີຍ. ອາຈານຕອບຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ: ບາງທີເຈົ້າຄວນຈະຖອດຜ້າສອງຂອງເຈົ້າແລ້ວຫັນມາຫາຜ້າເຊັດຕົວ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູຈັບຜ້າເຊັດຕົວແລ້ວ ພຣະອົງກໍກະທຳການສ່ວນຕົວຄືໂນ້ມພຣະກາຍລົງແລະລ້າງຕີນຂອງພວກສາວິກ. ພຣະອົງຊົງສອນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ: "ພວກທ່ານທັງຫລາຍຄວນຈະກະທຳຢ່າງນີ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ"

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຊິ້ວໂມງສຸດທ້າຍ ກ່ອນຈະຖືກຄຶງ ເພື່ອສິດສອນແລະໝູນໃຈບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງ. (ໂຢຮັນ 13-17) ພຣະອົງຊົງຕັກເຕືອນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ ພວກທ່ານຄວນຈະຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຮົາໃນການຮັບໃຊ້, ແລະໝູນໃຈວ່າຢ່າຊຸຍຳນໃນການທີ່ເຮົາຈະຈາກໄປນີ້ ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຍັງສັ່ງພວກເຂົາເຈົ້າໄວ້ວ່າເຮົາຈະຈາກໄປເປັນເວລາອັນສັ້ນໆ ແລ້ວໃນບໍ່ເຊົາເຮົາຈະກັບມາຮັບເອົາທ່ານອີກ. ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພວກທ່ານເປັນສາວິກຂອງເຮົາ ແລະພວກທ່ານຈະຕ້ອງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່ານ ແລະທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເກີດໝາກຜົນຫລາຍ. ພຣະອົງຍັງຊົງສັນຍາວ່າຈະມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາສະຖິດຢູ່ນຳແລະມານຳພາພວກເຂົາເຈົ້າ ສ່ວນພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ທີ່ອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.

1. ຊົງກະທຳຕາມການຊົງໃຊ້ມາ: (ໂຢຮັນ 13:1-5)

ການກະທຳຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າພາບໃນວັນນັ້ນ ຄືການລ້າງຕີນໃຫ້ແຂກທີ່ຈະມາໃນບ້ານ, ຫລັງຈາກທີ່ເດີນຜ່າຂີ້ຝຸ່ນມາ. ຫລັງຈາກກິນອາຫານເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວບັນດາແຂກກໍນັ່ງເທິງຢູ່ຂ້າງໂຕະກິນເຂົ້າຕໍ່າ ແລ້ວກໍເດ່ຂາອອກໄປ.

ບັນດາສາວິກສິບສອງຄົນກໍພາກັນຂຶ້ນໄປຫ້ອງຊັ້ນເທິງ. ສ່ວນຄົນລ້າງຕີນນັ້ນໄດ້ໜີໄປແລ້ວ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງພາກັນນັ່ງແລະກໍ່ອ່ວຍຕີນໄປຫາກັນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູກ້າວເຂົ້າມາພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າຕີນພວກສາວິກຍັງເປື້ອນຢູ່, ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຫລຽວໄປຂ້າງໆ ແລ້ວກໍເຫັນນ້ຳ. ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງປິດຜ້າສລອງວາງໄວ້ ແລ້ວກໍເອົາຜ້າເຊັດຕົວທີ່ມັດຢູ່ແອວອອກມາແລ້ວກໍລ້າງຕີນພວກສາວິກ. ພຣະອົງຊົງສະແດງຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າເຖິງການເປັນຜູ້ນຳ, ເຖິງການທີ່ມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ.

ພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງການຈຳແນກ ແບ່ງແຍກ ແຂ່ງດີແຂ່ງເດັ່ນກັນ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຜູ້ໃດສຳຄັນ ແລະຜູ້ໃດບໍ່ສຳຄັນ. ບາງຄົນກໍປະສິບຜິນສຳເຣັດໃນວິຊາຊີບເຊັ່ນ: ເປັນນັກການເມືອງ, ເປັນນັກສະແດງ, ເປັນນັກກິລາ, ເປັນຕົ້ນຕໍາຮັບຂອງສາສນາຂອງຕົວເອງ ຫລືເປັນນັກການຄ້າ. ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງໃນຖານະຄວາມເປັນຢູ່ຂອງບຸກຄົນ.

ພຣະເຢຊູເອງກໍມີສິ່ງທີ່ຝັງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຄື ພຣະອົງສະເດັດລົງມາເພື່ອກະທຳຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ. ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ໃກ້ກັບພຣະບິດາຜູ້ທີ່ສິ່ງພຣະອົງລົງມາໃຫ້ໃກ້ກັບມະນຸດ. ນີ້ຄືຄຸນລັກສນະພິເສດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ເຮົາຈະຮູ້ຈັກໄດ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າ ກໍຢູ່ທີ່ວ່າເຮົາຢູ່ໃກ້ກັບມະນຸດ. ໂຢຮັນກ່າວວ່າ: "ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້າມາກາງພວກເຮົາ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍຈະຄົບຖ້ວນສົມບູນຢູ່ໃນພວກເຮົາ."

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ດີວ່າໃຜຈະເປັນຄົນທີ່ຂາຍພຣະອົງ ແລະໃຜຈະເປັນຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງ. ແທນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງໂກດເຄືອງພວກເຂົາ ແຕ່ພຣະອົງຊ້ຳພັດສະແດງກັບພວກເຂົາໃນທາງກົງກັນຂ້າມ.

2. ຊົງກະທຳເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງ: (ໂຢຮັນ 13: 6-15)

ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງລ້າງຕີນພວກສາວິກແລ້ວ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາແລະກໍເປັນການກ່າວພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນໃນພຣະຄັມພິໄຫມ່. "ເຮົາໄດ້ວາງຕົວຢ່າງອັນດີໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານເພື່ອພວກທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ" (ໂຢຮັນ 13:15) ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງວາງແບບຢ່າງເຊັ່ນນີ້?

ໃນພຣະຄັມພິຂ່າວປະເສີດລູກາຍັງໄດ້ສາຍແສງອອກໄປອີກ (ລູກາ 22:24) ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ. ບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງຍັງຄົງຖືກຖຽງກັນຢູ່ກ່ຽວກັບວ່າໃຜຈະເປັນໃຫຍ່ໃນສວັນ. ອົງພຣະເຢຊູເອງກໍລັງປະເຊີນຕໍ່ການຖວາຍຕົວຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອຄວາມລອດພັນ, ແຕ່ພວກສາວິກຍັງມາຖືກຖຽງກັນເຮືອງເລັກງນ້ອຍໆຢູ່. ບາງທີກໍອາດຈະເປັນເພາະພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຖຽງກັນຫລາຍ ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງແກ້ຜ້າເຊັດຕົວອອກຈາກແອວແລ້ວກໍລ້າງຕີນພວກສາວິກ.

”ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງກະທຳຕາມເຮົາ, ເຮົາໄດ້ວາງຕົວຢ່າງໃຫ້ທ່ານແລ້ວ” ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວດັ່ງນີ້ ຄຳວ່າ ”ຕົວຢ່າງ” ໝາຍຄວາມໄດ້ຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ແບບຢ່າງ, ແຜນການ, ປະກອບການສະແດງໃຫ້ເຫັນ. ນີ້ເປັນການສອນທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ຄ່ອຍຢາກສົນໃຈກັບພິຖິພິຖັນທາງດ້ານສາສນາຫລາຍເກີນໄປ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກສາວິກເຫັນເຣື່ອງຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ, ແລະການຮັບໃຊ້ຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໆ.

ພຣະເຢຊູຊົງລ້າງຕີນສາວິກຜູ້ທີ່ຈະຂາຍພຣະອົງ ແລະຜູ້ທີ່ຈະປະຕິເສດພຣະອົງ. ພາຍລຸນມາ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໂປໂລຊຽນໄວ້ໃນຈິດໝາຍຂອງທ່ານວ່າ: ”ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່.” (ໂຣມ 5:8) ການຮັບໃຊ້ແລະການຖວາຍຕົວຄືໝາກຫົວໃຈຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ”ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ປະຕິເສດຕີນເອງ ຜູ້ນັ້ນບໍ່ສົມຄວນຈະເປັນສິດຂອງເຮົາ.” (ລູກາ 9:23)

3. ຊົງກະທຳໃນເວລາທີ່ຄວນກະທຳ: (ໂຢຮັນ 13: 16-17)

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາມັກຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນວ່າສະດວກ ຫລືວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອສ່ວນຫລາຍກໍມັກທີ່ຈະເຮັດຕາມໃຈສິ່ງທີ່ສະດວກສະບາຍ. ສິ່ງທີ່ຍາກຈະໃຫ້ຜູ້ໃດເຮັດ? .....ການເປັນສາວິກຈຳເປັນຈະຕ້ອງ: (1)ເຮັດແຕ່ສິ່ງສຳຄັນ, (2) ຖ່ອມຕົວ, (3) ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ພຣະເຢຊູເນັ້ນໜັກຫລາຍໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ກ່ອນຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໄດ້ ຄົນນັ້ນຕ້ອງເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຫລາຍຄົນມັກສອນ, ມັກເປັນຄູ, ມັກຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ແຕ່ບໍ່ມັກສອນເຣື່ອງການຮັບໃຊ້. ຄຣິສຕຽນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຕ້ອງຍ້າຍຕົວເອງອອກຈາກການເຫັນແກ່ຕົວ ເຂົ້າສູ່ການຮັບໃຊ້. ຄຣິສຕຽນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວໄດ້ໃນທຸກໆສະຖານທີ່. ພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກຈຸດອ່ອນຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າສາວິກຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງປະຈົນກັບບັນຫາຕ່າງໆໃນໂລກນີ້. ພຣະອົງຊົງສອນວ່າ ຈົ່ງຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ຈົ່ງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການຮັບໃຊ້.

ເປໂຕເອງກໍຍັງປະຕິເສດພຣະເຢຊູເພາະການບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ແລະກໍຍັງເປັນບົດຮຽນທີ່ແຂງໂພດສຳລັບເພິ່ນ. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວເພິ່ນກໍເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນການຮັບໃຊ້ດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫລາຍໃນການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງລ້າງຕີນພວກສາວິກ. ການກະທຳຢ່າງນີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາຫລາຍຢ່າງໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ.

- (1) ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຕົວຢ່າງ
- (2) ພຣະເຢຊູຊົງຫັນປ່ຽນໃນການຮັບໃຊ້

- (3) ພຣະເຢຊູເປັນອາຈານ, ເປັນຄຣູສອນ ແຕ່ພຣະອົງລົງມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.
- (4) ພຣະເຢຊູຮັບໃຊ້ທັງຜູ້ທີ່ຮັກແລະຜູ້ທີ່ຊ້ຳພຣະອົງແລະຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງດ້ວຍ.
- (5) ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ພວກສາວົກເຂົ້າໃຈແລະນໍາໄປປະຕິບັດ
- (6) ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ

ຄໍາຖາມ:

- 1. ທ່ານຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດ ວ່າພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກເວລາຂອງຕົນເອງວ່າເຖິງເວລາຈະຈາກໂລກນີ້ໄປແລ້ວ?
- 2. ເປັນຫຍັງ ຊີໂມນ ເປໂຕ ຈຶ່ງບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູລ້າງຕົນໃຫ້?
- 3. ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານມີການຫຍຸ້ງຍາກໃນຄົນປະເພດໃດ?
- 4. ໃນໂອກາດໃດ ທ່ານຈຶ່ງຈະລ້າງຕົນຄົນອື່ນ?
- 5. ການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນແມ່ນ ຄົນທີ່ອ່ອນແອບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 13:31-14:14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 13:31-14:14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງຈັດຕຽມເສັ້ນທາງທີ່ຈະໄປຫາພຣະບິດາ, ພຣະອົງຊົງໝູນໃຈເຫລົ່າສາວິກໃຫ້ເຊື່ອແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການຈັດຕຽມເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຢຊູນີ້ ມີຜົນສະທ້ອນຫຍັງບໍ່ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍການສົນທະນາຮະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະເປໂຕ, ໂທມາ, ແລະຟິລິບ. ສາວິກໃນທຸກວັນນີ້ຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ?

ຄຳນຳ

ສອງປີຫລັງ ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັລຍາໄດ້ມີໂອກາດໄປຢ້ຽມຢາມເພື່ອນຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ລັດເວີຈີເນ້ຍມາເປັນເວລາຊາວກວ່າປີແລ້ວ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ລາວພາໄປທ່ຽວທີ່ທຳນຽບຂາວ ແລະກໍໄປນິວຢອກ. ລາວກໍອະທິບາຍສູ່ຂ້າພະເຈົ້າຟັງວ່າມາຢູ່ທີ່ນີ້ຫລາຍປີກໍຈິງແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຮູ້ທາງໄປ ເພາະທົນທາງໃນເມືອງໃຫຍ່ ຣິດກໍຫລາຍ ຖ້າຈະໄປທ່ຽວກໍຕ້ອງຮູ້ຖານິນທິທາງດີແດ່. ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີຍໂທຣະສັບຫາເພື່ອນຂອງລາວອີກຄົນໜຶ່ງ. ເພື່ອນຂອງເຂົາຄົນນີ້ມາຫາແລ້ວກໍອະທິບາຍເຖິງເສັ້ນທາງແລະການໄປຢ່າງລະອຽດ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ແມ່ນແຕ່ບອກເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າພຣະອົງຊົງເປັນທົນທາງ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະເປັນຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງບອກອີກວ່າພຣະອົງຈະໄປຈັດຕຽມສະຖານທີ່ໄວ້ລໍຖ້າພວກເຂົາ ແລະຈະກັບຄືນມາຮັບພວກເຂົາໄປຢູ່ນຳ.

ຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນ: "ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າເມື່ອຈາກໂລກນີ້ໄປແລ້ວ? ໃນການສົນທະນາກັບເປໂຕ, ໂທມາ, ແລະຟິລິບ ພຣະອົງໄດ້ຕອບຄຳຖາມຂອງພວກເຂົາວ່າຈະໄປໃສ? ຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ແລະຄວາມຕາຍຄືຫຍັງ?"

1. ບັນຍັດຮັກ: (ໂຢຮັນ 13:31-35)

ພຣະເຢຊູຊົງຈັດຕຽມສາວິກກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ, ພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກ

ເຂົາວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍກາຍນີ້ກໍຈົງ ພຣະອົງຈະສົ່ງອົກຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ມາຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ການສະຖິດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ກັນ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນແລ້ວ. "ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດໃຫມ່ໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ຄືໃຫ້ເຈົ້າຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ" (ໂຍຮັນ 13:34) ນີ້ຄືຈຸດສຸດຍອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້. ໂຍຮັນກ່າວໄວ້ໃນ 1 ໂຍຮັນ 4:7 "ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍ ຂໍໃຫ້ເຮົາຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຄວາມຮັກມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະທຸກຄົນທີ່ຮັກກໍບັງເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ." ໂຍຮັນຍັງໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຮົາວ່າໃຫ້ຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ (1 ໂຍຮັນ 3:16) "ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມຮັກໂດຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍອມສລະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍ ແລະເຮົາທັງຫລາຍກໍຄວນຈະສລະຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອພີ່ນ້ອງ." ການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຢູ່ນຳພວກເຮົາທຸກເວລາ ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມຮັກ.

ພຣະເຢຊູເອີ້ນບັນຍັດນີ້ວ່າ "ບັນຍັດໃໝ່" ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຄ້າຍຄື ກັບພຣະຄັມພິເດີມກໍຕາມ, ຊຶ່ງປາກົດໃນລະບຽບພວກເລວີ 19:18 "..... ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ..." ແຕ່ບັນຍັດນີ້ແມ່ນບັນຍັດໃໝ່ດ້ວຍເຫດຜົນສາມປະການຄື: (1) ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮັກນີ້ດ້ວຍພຣະຄຸນ ບໍ່ແມ່ນໄດ້ໂດຍບັນຍັດ. (2) ຍ້ອນເຂົ້າມາຈາກເພື່ອນບ້ານເຂົ້າມາຫາຊຶ່ງກັນແລະກັນ ຄຳວ່າຊຶ່ງກັນແລະກັນນີ້ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າເພື່ອນຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນ, ເພື່ອນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອອັນດຽວກັນ. (3) ກໍເພາະບົ່ງບອກວ່າພວກເຮົາເປັນສາວິກກັນທຸກຄົນ, ພວກເຮົາຢູ່ໃນລະບຽບອັນດຽວກັນ ຢູ່ພາຍໃຕ້ບັນຍັດຮັກອັນດຽວກັນ.

ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນນັກຮຽນທີ່ມະຫາວິທະຍາລັຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຕຳແນ່ງເປັນພະນັກງານຂອງດຣ. ເຈມ ຄອກກິນ ທີ່ໂບດ ຕຣາວິສ ບັບຕິສ ທີ່ຟອດເວີດ, ເທັກຊັສ. ດຣ.ຄອກກິນເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄວາມຖອມຕົວຫລາຍ. ຫລາຍເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເພິ່ນກ່າວເຖິງເຮືອງເອື້ອຍຂອງເພິ່ນວ່າ: ເວລາເພິ່ນຈົບຈາກໂຮງຮຽນມັທຍົມ, ຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນກໍຢາກຮຽນຕໍ່ ເອື້ອຍຂອງເພິ່ນຊື່ວ່າ ວິລລີ ບອກວ່າຈະອອກເງິນຊ່ອຍໃນປີທຳອິດ. ເພິ່ນຖາມເອື້ອຍຂອງເພິ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເງິນນີ້ມາຈາກໃສ? ເອື້ອຍຂອງເພິ່ນກໍຕອບວ່າ "ເງິນນີ້ໄດ້ມາຈາກຂາຍແຫວນຈົບໂຮງຮຽນຂອງເອື້ອຍເອງ." ເວລາເພິ່ນກ່າວເທື່ອໃດນ້ຳຕາກໍເຕັມເປົ້າທຸກຄັ້ງ. ພວກເຮົາເຫັນຄວາມຮັກທີ່ມີການຖວາຍຕົວຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນບໍ່?

2. ການຮັບກັນ: (ໂຍຮັນ 13: 36—14:5)

ເປໂຕບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູຈະໄປໃສ (ໂຍຮັນ 13:36-38) ພຣະເຢຊູຊົງຢ້າອີກວ່າເປໂຕຈະໄປນຳພຣະອົງດຽວນີ້ບໍ່ໄດ້. ເປໂຕຈະໄປສວັນນຳພຣະເຢຊູໂລດບໍ່ໄດ້ ແຕ່ເພິ່ນຕ້ອງຕາມພຣະອົງໂດຍຕາມພຣະຄັມພິເທົ່ານັ້ນ. (21:18-19) ການຕິດຕາມຄືການຕິດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູບົ່ງບອກໄວ້. (ໂຍຮັນ 14:1-5)

ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກໄວ້ລ່ວງໜ້າໃນການທີ່ຈະສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານ ບໍ່ຕ້ອງສັ່ນສາຍອັນໃດເລີຍ. ຖ້າເຮົາຫາກວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄຳວ່າ "ໄວ້ວາງໃຈ" ເປັນຄຳສັ່ງ. ຖ້າເປັນຄຳສັ່ງພວກເຮົາປະຕິບັດຕາມຢ່າງດຽວ. (14:1)

“ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍວຸ້ນວາຍໄປ ຈຶ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາເໝືອນກັນ” ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນເພາະພຣະອົງຍ້ານພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະຫລົງໄຫລ:

- (1) ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາຕໍ່ສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ທີ່ຜາສາດພຣະບິດາຂອງພຣະອົງມີທີ່ຢູ່ຫລາຍບ່ອນ. ຄຳວ່າຫລາຍບ່ອນກໍໝາຍຄວາມວ່າທ້ອງທີ່ວ່ານັ້ນຍັງຫລາຍ ເມື່ອໃຜຜູ້ນຶ່ງເຂົ້າມາຫາພຣະອົງແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜິດຫວັງເລີຍ, ຈະມີທ້ອງສຳລັບເຂົາສເມີ.
- (2) ພຣະເຢຊູສັນຍາວ່າຈະໄປຈັດຕຽມບ່ອນໄວ້ຖ້າພວກເຂົາ. ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຖ້າພວກເຮົາຫາກຈັດຕຽມໃຈຂອງພວກເຮົາເພື່ອພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະຈັດຕຽມແຜ່ນດິນສວັນເພື່ອລໍຖ້າພວກເຮົາເໝືອນກັນ.
- (3) ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດກັບມາຮັບເອົາພວກເຂົາໄປຢູ່ກັບພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນການກ່າວເຖິງວັນສຸດທ້າຍ ແລະຍັງອີກຕອນນຶ່ງກໍກ່າວເຖິງຝ່າຍຈິດວິນຍານເຊັ່ນໃນ ໂຢຮັນ 14:18 “ເຮົາຈະບໍ່ປະທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ໃຫ້ເປັນເດັກກຳພ້າ ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ.”
- (4) ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຢູ່ທີ່ໃດ ພວກເຮົາກໍຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບພຣະອົງ. ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າຖ້າພວກເຮົາຫາກເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາກໍຈະເປັນເໝືອນພຣະເຢຊູ ການຂຶ້ນໄປຢູ່ສວັນກໍແມ່ນການໄປຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ. (1 ໂກຣິນ 13:12)

3. ການລອດພົ້ນ: (ໂຢຮັນ 14: 6-10)

ຄວາມສົງສັຍຂອງໂທມາເປັນສິ່ງນຶ່ງທີ່ນຳພາລາວໃຫ້ມາເຖິງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະແດງເສັ້ນທາງໃຫ້ໂທມາເຫັນພຽງແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນໂທມາຈຶ່ງຄົ້ນຄວ້າຫາເສັ້ນທາງ, ມະນຸດເຮົາຖ້າໄດ້ສິ່ງໃດໆຢາຍໆ ກໍຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ໂທມາຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາ.

ພຣະເຢຊູເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ຈະໄປເຖິງພຣະບິດາ. ໂດຍຜ່ານການຖວາຍຕົວຂອງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນເສັ້ນທາງ. ຕ້ອງຜ່ານການຈ່າຍຄ່າບາບຂອງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນຜູ້ເຊື່ອມໂຍງຣະວ່າງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງມະນຸດທຸກຄົນ. ກົດບັນຍັດພວກເຮົາໄດ້ມາຈາກໂມເຊ ແຕ່ພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງພວກເຮົາໄດ້ມາຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ.(ໂຢຮັນ 1:17)

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຊີວິດ. ພຣະອົງຊົງມີຊີວິດເພື່ອພວກເຮົາ. ພຣະຄັມພິກ່າວວ່າ “ຄ່າຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ ແຕ່ຂອງພຣະຣາຊທານຄືຊີວິດນິຣັນດອນທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ (ໂຣມ 6:23)

ພິລິບຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈດີເລີຍ ວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເລື່ອງຫຍັງກັບໂທມາ. ເພິ່ນທູນຖາມພຣະເຢຊູໃຫ້ສຳແດງພຣະບິດາໃຫ້ຂ້າມອຍເຫັນແດ່. ພຣະເຢຊູຕອບພິລິບວ່າ: ພິລິບເອີຍ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າດົນປານນີ້ ເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາຢູ່ບໍ່ ຜູ້ໃດເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາ. (14:9)

4. ການສົ່ງສູດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ: (ໂຢຮັນ 14:11-14)

ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາວ່າຈົ່ງພາກັນກະທຳດີກວ່ານີ້ອີກ (ໂຢຮັນ 14:12) ພວກເຮົາຄິດວ່າເຫລົ່າສາວິກຈະກະທຳດີກວ່າການແຈກເຂົ້າໜົມປັງແລະປານອຍບໍ່, ການປົວພະຍາດບໍ່, ການເຮັດໃຫ້ພື້ນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍບໍ່... ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາກັບພວກເຂົາວ່າຢ່າງໃດກ່ຽວກັບອຳນາດພລັງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງເຊື່ອເຮົາ ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຈົ່ງເຊື່ອເພາະກິຈການເຫລົ່ານີ້.” (14:11)

ພວກເຮົາຍັງສືບຕໍ່ສາມາດເຮັດກິຈການເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ໄປ ດ້ວຍພລັງອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຍັງມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ສັບສັບຊ້ອນໃນຊີວິດ. ຍັງມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຊີວິດ. ພຣະເຢຊູພະຍາຍາມທີ່ຈະສາດສາຍແສງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນແຈ້ງຂຶ້ນ. ພຣະອົງເຕືອນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າທີ່ຈະສຳແດງສ່ຽງຮາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ນັ້ນຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ແລະຕ້ອງມີການຖວາຍຕົວ

ຈຸດສຳຄັນຂອງສາວິກຄື ຕ້ອງມີຄວາມຮັກ

ຄຳຖາມ:

1. ມີວິທີໃດບໍ່ ທີ່ພວກເຮົາຈະສຳແດງສ່ຽງຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ໃນທຸກວັນນີ້ ?
2. ພວກເຮົາຈະສຳແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນຢ່າງໃດ?
3. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ມະນຸດຫາທາງໄປສວັນໂດຍບໍ່ຜ່ານພຣະເຢຊູ? ແມ່ນໃຜເປັນ ຫົນທາງ, ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະເປັນຊີວິດ?
4. ເວລາໃດທີ່ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງນຳພາທ່ານໃຫ້ປະກາດເລື່ອງພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ- ເປັນອົງສືບຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຍຮັນ 14:15-18, 25-27; 15-26-16:15
ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຍຮັນ 14:15-16:15
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການສົ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ເພື່ອສືບຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະເປັນການສະຖິດນຳຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກາທັງຫຼາຍ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮັດວິທີໃດພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຊູຕໍ່ໂລກແຫ່ງຄວາມສັບສົນນີ້ໄດ້?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະບອກໃຫ້ຮູ້ຄຳວ່າແມ່ນອົງພຣະວິນຍານໄດ້ໝູນໃຈແລະປະທານພະລັງໃຫ້ມີຊີວິດວິດຢ່າງຄຣິສະຕຽນ ແລະຮັບໃຊ້ໄດ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາວ່າຈະປະທານອົງພຣະວິນຍານຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ. ອົງພຣະວິນຍານກໍເປັນເໝືອນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນເອງ, ເປັນອົງໝູນໃຈແລະນຳພາໃນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດເຫສນາໃນກອງປະຊຸມຕໍ່ພວກສາສນາທູດໃນປະເທດສວິສ ຊຶ່ງເປັນຍາມໜາວ ເວລານັ້ນມີຄົນມັກຫລິ້ນສະກີ. ພັລຍາໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຫລິ້ນນຳ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວແຕ່ຫລີກບໍ່ໄດ້. ມີຄົນສອນຫລິ້ນສະກີບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າບໍ່ໃຫ້ຍ້ານ ຂໍແຕ່ເຊື່ອແລະເຮັດຕາມຈະເຫັນຜົນສຳເລັດ. ແມ່ນແທ້ນັ້ນເປັນຄວາມຈິງເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຕາມຄຳແນະນຳກໍສາມາດຂີ່ສະກີໄດ້ຢ່າງແປກປລາດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈັດຕຽມພວກສາວິກາກ່ອນພຣະອົງຈະສະເດັດກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາ, ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາຕໍ່ພວກເຂົາວ່າຈະປະທານອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ຄືອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ ພຣະອົງຈະບໍ່ໄປປະພວກເຂົາໃຫ້ເປັນລູກ “ກາພ້າ” (ໂຍຮັນ 14:18). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວິກາວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງຜູ້ນຶ່ງລົງມາຄ້າຍຄືກັບພຣະອົງເອງ ເພື່ອໃຫ້ກຳລັງໃຈແລະນຳພາເວລາພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກແລະຖືກຂົ່ມເຫັງ. ອົງພຣະວິນຍານນັ້ນແຫລະຈະເປັນຜູ້ເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈໃນທຸກສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາມານັ້ນ ແລະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາມີພະລັງກັບການຮັບໃຊ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອບໃຫ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາຄຳສອນທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະເປັນ ປໂຍດໃນຊີວິດ. ແມ່ນອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ສະຖິດນຳພວກເຮົາແລະຍັງເປັນຜູ້ປະທານພະລັງໃນການປະ ກາດເພື່ອ

ໃຫ້ໂລກຮູ້ຈັກຄວາມຜິດບາບ, ຮູ້ຄວາມຊອບທັມ, ແລະຮູ້ເຖິງການຕັດສິນລົງໂທດ. ຄຳສອນສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອພວກເຂົາຈະມີ ກຳລັງໃຈໃນການຮັບໃຊ້ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາທຸກວັນນີ້ມີພະລັງໃນຊີວິດເພື່ອການຮັບໃຊ້ໃຫ້ໄດ້ຜົນດີ.

1. ການສະຖິດນຳເພື່ອໝູນໃຈ: (ໂຢຮັນ 14:15-18)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາກັບພວກສາວິກວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານອີກຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຄື “ອົງພຣະວິນ ຍານບໍຣິສຸດ” ມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ (14:16). ຄຳເວົ້າວ່າ “ຜູ້ປຶກສາ” ໃນພາສາກຣີກວ່າ ປາຣາເຄຕອສ. ຄຳເວົ້າ ນີ້ມີສອງຄຳເວົ້າ ປາຣາ ແປວ່າ ມາຄຽງຂ້າງ ແລະ ເຄຕອສ ແປວ່າ ເອີ້ນເອົາ. ການທີ່ພວກສາວິກໄດ້ ມີອົງພຣະວິນຍານສະຖິດຢູ່ນຳນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາຫາໄດ້ເອງເພາະເຮົາຮັບໃຊ້. ອົງພຣະວິນຍານແມ່ນ ຂອງພຣະ ຣາຊທານ ຫລືຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະເປັນຄຳສັນຍາຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ເປັນຜູ້ສົ່ງອົງພຣະວິນຍານ ບໍ່ແມ່ນພວກສາວິກຫາໄດ້ເອງ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ ອົງພຣະວິນຍານແມ່ນຂອງປະທານ ຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງຄົນນຶ່ງຄົນໃດເຮັດເອງໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູອ້າງເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນ “ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ຫລືປຶກສາ” ຈາກພາສາ ກຣີກວ່າອີກອີກອີກອີກ ອາໂຣສ ແປວ່າ-ອີກອີກອີກອີກອີກອີກອີກ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍອີກນີ້ກໍຄ້າຍຄືກັບອົງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະເຢຊູສັນຍາວ່າຈະບໍ່ປະໃຫ້ພວກສາວິກກາຍເປັນລູກກຳພ້າ ແຕ່ຈະມາຫາພວກເຂົາເປັນອີກອີກອີກ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍອີກນີ້ໄດ້ທຳງານໃນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ: ໃນການເທສ ນາ, ສັ່ງສອນ, ປົວພະຍາດ, ປະກາດເຣື່ອງກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳເວົ້າ “ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ” ແມ່ນເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນມາຢູ່ຄຽງຂ້າງ ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອເພື່ອຜົນດີທຸກປະການ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອໝູນໃຈ ແລະໃຫ້ກຳລັງຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍເປັນເໝືອນທະນາຍຄວາມຕໍ່ສູ້ຄະດີ, ມາຊ່ອຍເວລາຖືກຕັດສິນ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ມາຊ່ອຍໃນຍາມຂັດສິນ.

ມີນັກຂຽນຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ Bruce Feiler ມີພຽງອາຍຸ 43 ປີເທົ່ານັ້ນເວລາທ່ານໝໍບອກວ່າລາວເປັນພະຍາດ ຮ້າຍແຮງຈົນເຖິງຂັ້ນຕາຍໄດ້. ລາວໄດ້ມີຄວາມໂສກເສົ້າໃຈທີ່ສຸດເລີຍອອກໄປຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ແຄມທາງ. ລາວ ໄດ້ຄິດເຖິງລູກສາວນ້ອຍຝາແຝດອາຍຸ 3 ປີ ວ່າລາວອາດບໍ່ໄດ້ເຫັນລູກນ້ອຍໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ຂີ່ຮີດ ຖີບ, ບໍ່ໄດ້ສົ່ງໄປໂຮງຮຽນ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນຈົບໂຮງຮຽນ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນຍ່າງເຂົ້າພິທີແຕ່ງງານ, ແລະບໍ່ໄດ້ເຫັນຕົນເອງ ກາຍເປັນພໍ່ເຖົ້າ. ໃນຂະນະລາວນັ່ງຄິດຢູ່ນັ້ນ ລາວມີຄວາມຄິດອອກມາເພື່ອກໍ່ສ້າງກຸ່ມຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ ເພື່ອ ເປັນການໝູນໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນຜູ້ປະສົບກັບບັນຫາຢ່າງດຽວກັນໃຫ້ມີກຳລັງໃຈ. ລາວໄດ້ຂຽນປຶ້ມຂຶ້ນມາໂດຍໃສ່ ຊື່ວ່າ: ການໝູນໃຈຂອງພໍ່: ລູກສາວນ້ອຍ, ຄວາມເຈັບປວດ, ແລະຜູ້ຊາຍນັ້ນຄວນເປັນຂ້າພະເຈົ້າ. ປຶ້ມນັ້ນ ໄດ້ຂາຍດີທີ່ສຸດ.

ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງໄດ້ຕຽມຕົວກ່ອນອອກຈາກໂລກນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາຕໍ່ພວກສາວິກວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງອີກຜູ້ນຶ່ງມາຊ່ອຍພວກເຂົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຄ້າຍຄືກັບພຣະເຢຊູເອງເພື່ອການຮັບໃຊ້, ໝູນໃຈພວກ ເຂົາ, ຕໍ່ສູ້ເພື່ອ, ປອບໃຈ. ອົງພຣະເຢຊູສາມາດຂຽນປຶ້ມແລະໃສ່ຊື່ວ່າ: ສາວິກຂອງເຮົາ, ການຈາກໄປຂອງ ເຮົາ, ແລະອີກຜູ້ນຶ່ງນັ້ນຄວນເປັນພຣະອົງເອງ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໄດ້ຖືກໝູນໃຈໃຫ້ຮັກອົງພຣະເຢຊູ ຄືໃຫ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄວາມສັມ ພັນອັນດີກັບອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ໂດຍຄວາມຮັກ ແລະການເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກສາວິກຕິດຕໍ່

ກັບອົງພຣະວິນຍານໄດ້. ໃນໂຢຮັນ 14:21, ພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຈະສະແດງຕົນເອງແກ່ຜູ້ຮັກແລະຟັງຄວາມພຣະອົງ. ຄຳນີ້ໄດ້ໝູນໃຈໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນທຸກວັນນີ້ມີຊີວິດຢູ່ແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

2. ການສະຖິດນຳເພື່ອການນຳພາ (14:25-27; 16:13-15)

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ພຽງສັນຍາວ່າຈະສະຖິດຢູ່ນຳແຕ່ເພື່ອການນຳພາອີກ. ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນຈະນຳພາຄົນທີ່ເຊື່ອໂດຍການສັ່ງສອນພວກເຂົາ “ທຸກຢ່າງ” ແລະເຕືອນພວກເຂົາເຖິງ “ທຸກຢ່າງສິ່ງ” ສິ່ງນີ້ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູເວົ້າກັບພວກສາວິກ (14:16). ໃນ 16:13 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງເຖິງອົງພຣະວິນຍານວ່າເປັນ “ຜູ້ເວົ້າຄວາມຈິງ” ຜູ້ນຳພາໃນທຸກຢ່າງເຖິງຄວາມຈິງ. ອົງພຣະວິນຍານແລະຄວາມຈິງໄດ້ເປັນຄູ່ຄຽງກັນຕອດໄປ.

ສັມຍນັ້ນພວກສາວິກບໍ່ມີພຣະຄຳພີໃໝ່ ຫລືບໍ່ມີອະທິບາຍພຣະຄຳພີຂຶ້ນມາອ່ານເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ສືບສອນທຸກຢ່າງ. ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ຍິນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດພຣະອົງກໍສອນພວກສາວິກຢ່າງນັ້ນ (16:13) ແລະເຕືອນບອກພວກເຂົາເຖິງສິ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຂົາມາແລ້ວ (16:14). ໂດຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນ ພຣະເຢຊູບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈໍາຂອງພວກສາວິກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖິດນຳພວກທີ່ເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ-ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ເອົາສິ່ງໃດຈາກອົງພຣະເຢຊູ ແລະກໍເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ (16:15).

ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນທຸກວັນນີ້ມີພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາມີໂອກາດຫລາຍທີ່ຈະອ່ານ, ຄິດຕຶກຕອງ, ແລະທ່ອງຈຳເອົາໄວ້ເຖິງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາອ່ານພຣະຄຳພີນັ້ນພວກເຮົາມີອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນເປັນຜູ້ນຳພາເຖິງ “ຄວາມຈິງທຸກຢ່າງ.” ແມ່ນອົງພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ກະທຳການໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນອາວຸໂສໃນຄວາມເຊື່ອ, ເປັນຄົນສິນທັມແລະບໍ່ຮືບຮຸ້ນ. ພາຣະກິດຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນໂລກໄດ້ສຳເລັດລົງກໍຍ້ອນອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ນຳພາແລະເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄັກແລະຖືກຕ້ອງດີທີ່ສຸດ.

ນັກສາສນາສາດກ່າວເຖິງພຣະຄຳພີວ່າແມ່ນການເປີດເຜີຍຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ປະສົບການໃນສິ່ງນີ້ມາແລ້ວໃນຊີວິດໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອ. ພວກເພິ່ນຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະຄຳພີຍັງໄດ້ເຍືອງແສງສວ່າງໃຫ້ເຫັນ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າແມ່ນອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນໄດ້ນຳພາໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອເວລາອ່ານພຣະຄຳພີນັ້ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍຢ່າງເພື່ອເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ການນຳພາ ແລະເຍືອງແສງສວ່າງໃຫ້ເຫັນນັ້ນແມ່ນການສະຖິດນຳຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນໂຮງໝໍແຫ່ງນຶ່ງ ແຕ່ເດີກມີນາງໝໍຈາກຫ້ອງຄອດບຸດໄດ້ໂທມາຫາແລະບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາດ່ວນ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າໄປຮອດກໍໄດ້ພົບກັບແມ່ເຖົ້າຄົນນຶ່ງໄດ້ອອກມາຕ້ອນຮັບເພາະລູກສາວຂອງລາວໄດ້ຄອດບຸດ ແຕ່ເຫັນວ່າເດັກນັ້ນໄດ້ຕາຍແລ້ວ. ແມ່ເຖົ້າຄົນນັ້ນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ອູ້ມເອົາເດັກນ້ອຍທີ່ນອນຕາຍໃນອູ້ໃຫ້ຜູ້ເປັນແມ່ອູ້ມເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດຕາມຄຳຮ້ອງຂໍ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແມ່ກອດລູກໄວ້ໃນອ້ອມເອິກແລະກໍລິມະຊາກັບເດັກນັ້ນເໝືອນກັບວ່າລູກນັ້ນຍັງມີຊີວິດຢູ່. ຕໍ່ມາຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ຫລຽວໄປຫາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງສິ່ງນີ້ຈິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບນາງ? ຂ້າພະ

ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຈະຕອບ ໃນເວລານັ້ນອົງພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງນຳໃຫ້ຄິດເຖິງພຣະຄຳພິສອງຂໍ້ “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າດູໝິ່ນເຕັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຈັກຄົນນຶ່ງ ດ້ວຍເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເທວະດາປະຈຳຂອງເຂົາໃນສວັນເຝົ້າສເມີ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນ” (ມັດທາຍ 18:10); ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວອີກວ່າ “ຈົ່ງບໍ່ອ່ອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ່ທ້າມເຂົາເພາະຣາຊແຜນດິນເປັນຂອງຄົນ ທີ່ເໝືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແທລະ.” (ມັດທາຍ 19:14).

ຫລັງຈາກໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພິຂໍ້ດັ່ງກ່າວແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ນຳພາໃນການອະທິຖານອ້ອນວອນ. ຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າໃຫ້ຂຽນຂໍ້ພຣະຄຳພິເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້. ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນກໍແມ່ນອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ນຳພາໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງແລະຍິງຜູ້ເສັຽລູກເກີດໃໝ່ຕ້ອງການໃນເວລານັ້ນ. ຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າອົງພຣະວິນຍານຈະເປັນຜູ້ນຳພາໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງໃນທຸກສະພາບການ.

3. ການສະຖິດຢູ່ນຳເພື່ອວາງໃຈໄດ້: (ໂຢຮັນ 15:26-16:15)

ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ໃຫ້ຄວາມໝູນໃຈແຕ່ຍັງໄດ້ນຳພາ ແລະເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມບາບອີກ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກວ່າ ອົງພຣະວິນຍານຈະເປັນຜູ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບອົງພຣະເຢຊູເອງ. ໃຜກໍຕາມທີ່ໃຫ້ກຽດອົງພຣະເຢຊູແມ່ນຄົນນັ້ນມີອົງພຣະວິນຍານ ເພາະອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ເນັ້ນເຖິງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ໂຢຮັນ 15:16 ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອົງພຣະວິນຍານນັ້ນແທລະຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ.”

ອົງພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ບອກໃຫ້ພວກສາວິກທັງຫລາຍເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງເໝືອນກັນ. (15:27). ຄຳສອນຢ່າງນີ້ຂອງພຣະເຢຊູຍັງດັງກ້ອງຢູ່ໃນປຶ້ມກິຈການ 1:8, “ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານ ຣິດເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດສະເດັດມາເຖິງພວກທ່ານ ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຕລອດທົ່ວແຂງຢູດາ, ກັບແຂວງຊາມາເຣັງ, ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜນດິນໂລກ.” ການເສີມສ້າງຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກອາສັຍການເປັນພະຍານຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ ແລະອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເປັນອົງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມຢ້ານກົວບໍ່ຢາກເປັນພະຍານ ເພາະພວກເຮົາເວົ້າບໍ່ເກ່ງ, ຢ້ານຄົນປະຕິເສດ. ອົງພຣະເຢຊູເອງໄດ້ບອກວ່າ ອົງພຣະວິນຍານຈະເປັນຜູ້ຊ່ອຍອົງຕາມໂຢຮັນ 16:7-11. ອົງພຣະວິນຍານຈະສະຖິດໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຈະເປັນອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ພັງສິນໃຈແລະຮັບເອົາຄຳພະຍານນັ້ນ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າກ່ອນພວກເຮົາໄດ້ກ່າວຄຳພະຍານຕໍ່ຄົນນຶ່ງຄົນໃດນັ້ນ ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ກະທຳການພາຍໃນໃຈຂອງຄົນນັ້ນເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

ຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການເປັນພະຍານນີ້ໄດ້ເຫັນມາແລ້ວໃນປຶ້ມກິຈການ 8:26-40. ພິລິບໄດ້ພົບແລະຊາວເອທິໂອເປັງ, ຜູ້ເປັນຄົນສຳຄັນຂອງພະຣາຊິນີຂອງປະເທດເອທິໂອເປັງ ທ່ານເປັນນາຍຄັງໃຫຍ່. ຕອນນີ້ແມ່ນອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ແລ້ວເວລາທ່ານໄດ້ອ່ານປຶ້ມ ເອຊາຍາ 53. ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ບອກໃຫ້ພິລິບເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນນັ້ນ “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃກ້ຣິດມ້າ” ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ບອກໃຫ້ໄປໃກ້ຣິດມ້າແຕ່ຍັງໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳອີກ. ເວລາອົງພຣະວິນຍານໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້ານາຍຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຊື່ອແລະຮ້ອງຂໍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາໃຫ້ເພິ່ນໃນເວລານັ້ນເລີຍ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະມະຫາບັນຊາໃຫ້ເປັນພະຍານເຖິງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໜ້າທີ່ຂອງອົງພຣະວິນຍານ ກັບການເປັນພະຍານຂອງພວກເຮົາຄື ໃຫ້ຄົນຮູ້ຈັກບາບ ໝາຍເຖິງຮູ້ຄວາມຜິດ. ຄໍາເວົ້ານີ້ມາຈາກພາສາ ກຣີກ elegchei ແປວ່າ ບອກເຖິງຄວາມຈິງ. ຄໍາເວົ້ານີ້ແປໄດ້ອີກວ່າ ເປີດເຜີຍ. ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ ກະທໍາການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງຄໍາພະຍານນັ້ນເຂົ້າໃຈດີຈົນຄົນຟັງນັ້ນບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້.

ຫລັງຈາກເປໂຕໄດ້ເທສນາໃນວັນເພັດເຕຄໍສະເຕ ແມ່ນອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຟັງນັ້ນ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍ. ຖ້ອຍຄໍາທີ່ກ່າວນັ້ນໄດ້ແທງເຂົ້າເຖິງຈິດໃຈພວກເຂົາຈຶ່ງກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, ຈະເຮັດ ຢ່າງໃດດີ? ເປໂຕຈິງຕອບວ່າ “ຈຶ່ງຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ແລະຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຍົກຜິດບາບ, ແລະເພື່ອຈະໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ” (ກິຈການ 2:37-38).

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງອົງພຣະວິນຍານສະເດັດມາເພື່ອນໍາພາໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທັງໆທີ່ພວກເຮົາ ມີພຣະຄັມພິ?
2. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຄີຍເຫັນອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດນໍາພາບໍ່?
3. ໃນສະຖານະການຢ່າງໃດອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ອຍ ມາເປັນຜູ້ສູ້ຄະດີແທນ?
4. ທ່ານໄດ້ປະສົບການແນວນີ້ບໍ່ວ່າອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ໄປກ່ອນໜ້າເວລາທ່ານເປັນພະຍານຕໍ່ ຄົນນຶ່ງຄົນໃດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 4

ຄໍາສັ່ງຕໍ່ພວກສາວິກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ໂຍຮັນ 15:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ໂຍຮັນ 15:1-25

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າສນິດຕິດສຳພັນກັບອົງພຣະເຢຊູ, ການຕິດພັນກັບອົງພຣະເຢຊູເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະຮັກແພງກັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮັດຫຍັງໃນການເປັນສາວິກ ຫລືພຽງແຕ່ກ່າວວ່າພວກເຮົາເຊື່ອກໍແລ້ວໄປ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອບອກເຖິງການເຂົ້າສນິດຕິດພັນກັບອົງພຣະເຢຊູ, ການເຊື່ອຟັງ, ແລະມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ, ແລະເພື່ອວິເຄາະວ່າຕົນເອງຈະເຮັດແນວໃດໃນຊີວິດຈິງຖືວ່າເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງສອນແທ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອໍານາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນສວນຂອງພໍ່ເຖົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີສ່ວນອະງຸ່ນ ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກ ໄດ້ພາຍາດພີ່ນ້ອງໄປເກັບເອົາໝາກອະງຸ່ນຫວານໃນສວນນັ້ນມາກິນເປັນປະຈຳ. ເຫັນວ່າຕົ້ນແລະງ່າຂອງຕົ້ນອະງຸ່ນນັ້ນສູງປະມານຊາວແມດໃນສາຍຕາຂອງເດັກ ແຕ່ຄວາມຈິງສູງພຽງ 5-6 ແມດເທົ່ານັ້ນ. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈຫລັງຈາກພໍ່ເຖົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສັງຊີວິດມີຄົນມາເຊົ່າ ແລະຄົນເຊົ່ານັ້ນມັກໝາກອະງຸ່ນ ແຕ່ລາວບໍ່ມີຄວາມ ຮູ້ຫລືປະສົບ ການກັບເຮັດສວນແຕ່ຢ່າງໃດ, ລາວໄດ້ຕອນຕົ້ນອະງຸ່ນເປັນປະຈຳ ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ເຮັດໃຫ້ມີໝາກອະງຸ່ນໃຫຍ່ຂຶ້ນເລີຍ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງສວນໝາກອະງຸ່ນຂອງພໍ່ເຖົ້າເພາະໂຍຮັນບົດ 15 ນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮືອງນັ້ນທີ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົ້ນເປັນລຳ ພວກເຮົາເປັນກິ່ງເປັນງ່າ. ອົງພຣະບິດາເປັນຜູ້ຕອນທຸກກິ່ງເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ເປັນເໝືອນຄົນເຊົ່າສວນຂອງພໍ່ເຖົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະລາວຕອນຜິດເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີການເກີດຜົນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອນຢ່າງຖືກຕ້ອງເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຈະເກີດຜົນຫລາຍ ຄືໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອພື້ນໃນພຣະອົງ ແລະເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ໂລກນັ້ນຢ່າງບໍ່ຢ້ານກົວອັນໃດ ເພາະໂລກນີ້ຕ້ອງການຄວາມຮັກ ແລະຂ່າວປະເສີດທີ່ສຸດ.

1. ເຮົາເປັນເຄືອອະງຸ່ນ: (15:1-3)

“ເຮົາເປັນເຄືອອະນຸກຳອັນແທ້ຈິງ” ນັ້ນເປັນຄຳເວົ້າ “ເຮົາເປັນນັ້ນ” ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ ໂຢຮັນໄດ້ຈິດໄວ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງວ່າເປັນ ເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ, ເປັນແສງສວ່າງຂອງ ໂລກ, ເປັນປະຕູຂອງແກະ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ, ເປັນຜູ້ຄືນມາຈາກຕາຍ, ເປັນທາງນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະເປັນ ຊີວິດ. ຄຳເວົ້າ “ເຮົາເປັນ” ນັ້ນກ່າວເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບົວລະບັດ. ຄຳເວົ້ານີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ພວກ ນັກ ຮຽນພຣະຄຳພີໃຫ້ຈຳໄວ້ວ່າການປູກຝັງ ເປັນຮູບພາບເຖິງການຜະລິດໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນລະຫວ່າງຕົ້ນແລະກິ່ງ ຂອງໝາກອະນຸກຳ ໝາຍເຖິງຄວາມສຳພັນຂອງພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພວກສາວິກ.

ການເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາເປັນກິ່ງນັ້ນເປັນພາບທີ່ມີພະລັງເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກເຮົາຜູ້ເປັນ ສາວິກໄດ້ຕິດພັນກັບພຣະບິດາຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູພຣະບຸດ. ນຶ່ງ, ເປັນເລື່ອງການບຳລຸງ ແລະໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ການຫຼໍ່ລ້ຽງໃຫ້ໃຫຍ່ນັ້ນຜ່ານມາຈາກຕົ້ນໄປເຖິງກິ່ງ. ການທີ່ເປັນສາວິກທີ່ເກີດຜົນນັ້ນແມ່ນການຮັບເອົາຄຳ ສອນ, ການຮັບໃຊ້, ຊີວິດ, ແລະການສື່ນພຣະຊົນ ແລະການຄືນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາມີພະ ລັງແລະໃຫຍ່ຂຶ້ນໂດຍການຕິດພັນກັບອົງພຣະເຊຢູ ເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕິດພັນກັບພຣະບິດາສັນໃດພວກ ເຮົາຕ້ອງເອົາຕົວຢ່າງມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດສັນນັ້ນ.

ພຣະບິດາເປັນຜູ້ບົວລະບັດ ກິ່ງທຸກກິ່ງທີ່ບໍ່ເກີດຜົນພຣະອົງໄດ້ຕັດຖິ້ມ. ພວກເຮົາເປັນກິ່ງແລະໄດ້ຂຳຮະ ໃຫ້ສະອາດແລ້ວ (15:3) ໂດຍພຣະທັມຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ໝາຍເຫດຄຳເວົ້ານີ້ມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງຄື ຕອນ ແລະຂຳຮະໃຫ້ສະອາດໃນພາກສາກສິກ. ເຊັ່ນດຽວພວກສາວິກໄດ້ຖືກປັ້ນແລະຕອນຈາກພຣະບິດາ ເພື່ອໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ຄຣິສຕຽນໃຫຍ່ຂຶ້ນສະເລ່ຍໄປເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າຊາວບີ ຫລືມື້ວານນີ້ ພວກເຮົາຕ້ອງພັດທະນາ ຕົນເອງຖືກຕອນໃຫ້ໃຫຍ່. ພວກເຮົາຕ້ອງເກີດຜົນ, ແຕ່ກ່ອນພວກເຮົາຈະເກີດຜົນໄດ້ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງ ຕິດພັນກັບອົງພຣະເຢຊູເສັງກ່ອນ.

2. ຈິ່ງເຂົ້າສນິດຢູ່ໃນເຮົາ: (15:4-7)

ຕາມສາຍຕາຜູ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການປູກຕົ້ນອະນຸກຳ ພວກເຮົາອາດເຫັນວ່າເປັນພຽງພຸ່ມໝາມໃຫຍ່ຕິດພັນກັນ ຢູ່ຄືໃບຕິດກັບກິ່ງ ແລະກິ່ງຕິດກັບຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພຸ່ມໝາມນັ້ນທຸກກິ່ງສິ່ງໄດ້ຕິດຕໍ່ກັນເປັນ ຢ່າງດີເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຫຼໍ່ລ້ຽງ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງຄຳເວົ້າ “ເຂົ້າສນິດ” ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ເນັ້ນໜັກເຖິງ ຄວາມສຳຄັນຂອງການຕິດພັນໃກ້ຊິດ.

ການເຂົ້າສນິດກັບອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໝາຍເຖິງການສ້າງຄວາມສຳພັນອັນດີກັບພຣະອົງ. ການເຂົ້າສນິດ ກັບອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ເວລາຮຽນຮູ້ດ້ວຍການອ່ານພຣະຄຳພີ, ອ້ອນວອນ, ພາວັນນາ, ແລະສົນທະນາກັບພຣະ ເຢຊູຜູ້ຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ຍັງມີຄວາມໝາຍອື່ນອີກຄືໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາຄຳສອນ, ມີຊີວິດເໝືອນກັບ ພຣະອົງເຮັດ: ຄືມີຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາປານີແລະອື່ນ...ການເຂົ້າສນິດກັບອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໝາຍຄວາມ ວ່າສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ ພວກເຮົາທີ່ເປັນສາວິກຕ້ອງເອົາສິ່ງນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດເໝືອນກັນ.

ການເຂົ້າສນິດກັບອົງພຣະເຢຊູນັ້ນມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າຄຳປຽບທຽບເທົ່ານັ້ນເຖິງເລື່ອງລຳກັບກິ່ງ ມັນແມ່ນຊີວິດປະຈຳວັນພິເສດທີ່ແຕກຕ່າງ. ການເຂົ້າສນິດກັບເອົາພຣະເຢຊູແມ່ນການມີຊີວິດທີ່ເຮັດຕາມ ຄຳສັ່ງສອນ ແລະເອົາຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາເປັນໃຫຍ່ໃນຊີວິດ. ການເຂົ້າສນິດກັບອົງພຣະເຢຊູແມ່ນ

ການເຂົ້າໄປໃນຄວາມບໍ່ອິດສະລະແລະມີຄວາມສໍາພັນເປັນຢ່າງດີກັບພຣະອົງ ເພາະການເຂົ້າສນິດກັບພຣະອົງ ເທົ່ານັ້ນພວກເຮົາ ຜູ້ເປັນສາວິກໄດ້ຮັບພະລັງອໍານາດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນໄດ້.

3. ຈົ່ງເກີດຜົນ: (15:8-17)

ການໃຊ້ຄໍາເວົ້າພາສາຂອງຊາວສວນບໍ່ໄດ້ແປກສໍາລັບພວກສາວິກເລີຍ ເວລາພຣະອົງໄດ້ສິດສອນພວກເຂົາກ່ອນພຣະອົງຈະຈາກໄປ. ຕາມປະວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອັນແລ້ວພາສາຢ່າງນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເປັນປະຈໍາ. ຕົວຢ່າງໃນພຣະຄໍາພີເດີມ ເອຊາຍາ 5:7 ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນວ່າ “ອິສຣາເອັນແມ່ນສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ ຄົນຢູດາແມ່ນເບັ້ງອະງຸ່ນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປູກໄວ້...” ເອຊາຍາ 5:2 ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ສວນອະງຸ່ນເກີດຜົນຢ່າງໃດ ແຕ່ເຫັນວ່າມັນເກີດແຕ່ໝາກສົ້ມ. ທ່ານອາດຈໍາໄດ້ຕາມປະວັດສາດຂອງອິສຣາເອັນ ພວກເຂົາເປັນຜົນລະປູກທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ຕອນເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນແລະໃຫຍ່ຂຶ້ນໄດ້.

ໂດຍອົງພຣະເຢຊູເປັນເຄືອນັ້ນເອງ ພຣະບິດາເຈົ້າຊົງຕອນກິ່ງທີ່ບໍ່ສົ້ມ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາເກີດຜົນໃນຊີວິດ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນອົງປະທານຜົນງານແລະຄວາມຮັກໃນຊີວິດໃຫ້. ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນພວກເຮົາຄວນເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈໍາວັນ.

“ຈົ່ງເຂົ້າສນິດໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວ. ເພື່ອເກີດຜົນດີ, ພຣະອົງເຂົ້າໃຈດີວ່າການທີ່ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ໂລກຜູ້ຂາດຄວາມຮັກນັ້ນນໍາຄວາມສຸກມາໃຫ້ພວກເຮົາ (ໂຍຮັນ 15:11). ໃນຂໍ້ຕໍ່ໄປພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເວົ້າ ແຕ່ໃຫ້ສະແດງອອກມາດ້ວຍການກະທໍາ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຄວາມຮັກໃຫຍ່ນັ້ນແມ່ນການຍອມສ່ຽງຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຄົນອື່ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເວົ້ານັ້ນແມ່ນສິ່ງພຣະອົງຈະກະທໍາໃນເວລາອີກຕໍ່ໄປເພື່ອໂລກ. ເວົ້າເຖິງການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເອງຕໍ່ໂລກນີ້ໃຫ້ພວກສາວິກຮູ້. ຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ໂລກບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເພາະໂລກສອນວ່າຄວາມຮັກນັ້ນເປັນພຽງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຄົນອື່ນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພຣະເຢຊູສອນວ່າຄວາມຮັກແທ້ນັ້ນຕ້ອງມີການສະແດງອອກມາ. ພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກດີເວລາພຣະອົງຢ່າງເຂົ້າໄປທາງໄມ້ກາງແຂນ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງອອກມາເພື່ອຄົນອື່ນ-ພຣະອົງສະແດງຄວາມຮັກໃນທາງອະທິບາຍບໍ່ໄດ້.

ໃນພຣະຄໍາພີຕອນນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເວົ້າວ່າ “ເພື່ອນ” ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນ ຄົນໃຊ້ ເພາະຄົນໃຊ້ນັ້ນບໍ່ມີສິດຈະຮູ້ເຖິງເອງຂອງຜູ້ເປັນນາຍ, ແຕ່ພວກເຮົາເປັນເພື່ອນໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງ. ໃນສະມັຍຂອງອັບຣາຮາມ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊື່ໃຫ້ເພື່ອນວ່າ “ເພື່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຢາໂກໂບ 2:23), ພວກ...ເຮົາຖືວ່າຄໍາເວົ້າວ່າສາວິກນັ້ນພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນວັນນີ້ຄືກັນ. ໃນເມື່ອມີຊື່ຢ່າງນັ້ນອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮັກເໝືອນພຣະອົງ.

ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນຈະເຮັດຂຶ້ນໃນຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດເພາະພວກເຮົາຖືກວ່າເປັນເພື່ອນ (ໂຍຮັນ 15:15), ເພາະອົງພຣະເຢຊູເອງເປັນຜູ້ເລືອກເອົາພວກເຮົາໄວ້ (15:16). ໃນຂໍ້ນີ້ເພື່ອນກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເໝືອນກັບຄົນໃຊ້ໃນການເຊື່ອຟັງເຈົ້ານາຍ. ການຖືກເຊື່ອໃຫ້ເປັນເພື່ອນຂອງພຣະເຢຊູມີໜ້າທີ່ປ່ຽນ

ແປນຊີວິດຂ້າງນອກແລະພາຍໃນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນເປັນເໝືອນງາໄມ້ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບຕົ້ນກັບລຳ ເພື່ອໄດ້ຮັບພະລັງໃຫ້ເກີດຜົນແລະມີຄວາມຮັກຕໍ່ໂລກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີໝາກສົ້ມເກີດຂຶ້ນ.

ປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ

ການເວົ້າເຖິງເຄືອ, ກິ່ງ, ແລະຜູ້ຮັກສາສວນນັ້ນໄດ້ນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງຊີວິດທີ່ເກີດຜົນຕໍ່ໂລກນີ້. ສິ່ງທີ່ຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດນັ້ນມີຫລາຍ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງວິທີທາງຈະໃຊ້ຊີວິດໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ.

ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖ້າຕິດຢູ່ກັບເຄືອ. ພຣະຄຳພີຕ້ອນນີ້ໄດ້ສອນເຮົາວ່າຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນຢູ່ໃນຕອນໃດ ຖ້າປຽບກັບຕົ້ນອະນຸນ, ໝາຍເຖິງຄວາມສຳພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຢ່າງໃດ. ທ່ານໄດ້ຕິດພັນກັບເຄືອ ຫລືທ່ານມີຊີວິດຢູ່ແຕ່ລະມື້ລະວັນໄປເທົ່ານັ້ນ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າການເກີດຜົນໄດ້ນັ້ນກິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕິດພັນກັບເຄືອ ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງຈຳເປັນເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນການລ້ຽງດູ, ບໍ່ແມ່ນຢູ່ຄົນດຽວ.

ເຂົ້າສົນທິກັບພຣະຄຣິດ. ທ່ານຜູ້ເປັນກິ່ງໄດ້ຕິດພັນກັບເຄືອຫລືລຳບາງສ່ວນບໍ່? ແລະທ່ານຕ້ອງການການຫຼໍ່ລ້ຽງພຽງພໍບໍ່? ຖ້າທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນໃໝ່ ທ່ານຕ້ອງການມີຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດກັບອົງພຣະເຢຊູບໍ່? ທ່ານອາດໄດ້ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີຄວາມສຳພັນອັນດີກັບອົງພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອທ່ານ. ມີຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນໃນສະໄໝເດີມໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດໃນການເກີດຜົນເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າສົນທິກັບອົງພຣະເຢຊູຢ່າງຈິງໃຈ.

ໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍ. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຕ້ອງເກີດຜົນຫລາຍ, ໃຫ້ມີຊີວິດອັນຫວານຊື່ນຕໍ່ຄົນອື່ນນັ້ນແມ່ນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ການເກີດຜົນດີນັ້ນຄືຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕອນ. ບ່ອນໃດທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕອນເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍ? ເຮັດແນວໃດທ່ານຈະເກີດຜົນໃຫ້ມີຊີວິດຫວານຊື່ນຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້? ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານເປັນໝາກຂົມໄປແລ້ວ?

ຄຳຖາມ

5. ແມ່ນໃຜເປັນເຄືອຫລືລຳ?
6. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດເຖິງຄຳເວົ້າວ່າ “ເຂົ້າສົນທິ” ?
7. “ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ນຶ່ງຈະໄດ້ສລະຊີວິດຕາງມິດສະຫາຍຂອງຕົນ” (ໂຢຮັນ 15:13). ທ່ານເດສາມາດຕາຍເພື່ອຄົນໃດ? ຄົນໃດທ່ານຍິນດີຕາຍເພື່ອໄດ້?
8. ມີເຫດການອັນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ຜ່ານມານັ້ນ ເວລານີ້ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈເພີ່ມຂຶ້ນເພາະໄດ້ຖືກຕອນຈາກພຣະເຈົ້າມາແລ້ວ?

9. ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາວ່າ “ມິດສະຫາຍ” (ໂຢຮັນ 15:15). ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ທ່ານສາມາດ
ວາດພາບວ່າພຣະເຢຊູຈະຊ່ອຍຜູ້ເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງໃນຍາມລໍາບາກຫລາຍປານໃດ?
10. ເກີດໝາກຜົນແລະຈິ່ງເກີດຜົນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃດ? ຖ້າແຕກຕ່າງແມ່ນໃຜເປັນຄົນເຮັດ
ໃຫ້ເກີດຜົນ ແລະໃຜຕອນໃຫ້ເກີດຜົນ? ເວລາໃດແມ່ນເວລາຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາ? ບ່ອນໃດພວກ
ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ເກີດຜົນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວິກ-ພ້ອມກັບທ່ານອີກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ໂຍຮັນ 17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ໂຍຮັນ 17

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນ ເພື່ອພວກສາວິກໃຫ້ມີຄວາມປອດພັຍ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາ ເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວຕໍ່ກັນ, ກັບພຣະອົງ, ແລະອົງພຣະບິດາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວິກ ໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອັນນຶ່ງ ອັນດຽວກັນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍານມີນ້ຳໜັກໃນການປະ ກາດ, ເປັນເຫດໃດພວກ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມາສາດຖືກຕ້ອງກັນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອສຶກສາເຖິງຈຸດສຳຄັນ ໃນການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະເອົາມາ ປະກອບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງຖືກຕ້ອງກັບຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນໄດ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນໂຍຮັນ 17 ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເອົາເປັນຕົວຢ່າງເຖິງວິທີອ້ອນ ວອນ, ຍາມໃດພວກ ເຮົາຄວນອ້ອນວອນ, ແລະສິ່ງໃດພວກເຮົາຄວນອ້ອນວອນເພື່ອ.

ໃນບົດນີ້ແມ່ນການອ້ອນວອນອັນສຸດທ້າຍກ່ອນພຣະອົງໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນ. ໃນຕອນນັ້ນ ແມ່ນເວລາພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຈະຖືກຂາຍໄປ, ຖືກທໍຣະຍົດຈາກຢູດາ, ແລະຖືກຈັບໄປຂັ້ນສານ ແລະຖືກ ປະຫານຊີວິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເປັນສຽງດັງເພື່ອຕົນເອງ, ເພື່ອພວກສາວິກ, ແລະເພື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ. ໃນຖ້າມາກາງ ຄວາມຜິດຫວັງ, ຄວາມເຈັບປວດ ຄວາມຂົ່ມຂື່ນ ແລະຄົນຮັກທໍຣະຍົດຄືຢູດາ ພຣະເຢຊູໃຊ້ເວລາອ້ອນວອນ ສິ່ງນີ້ພວກເຮົາຄວນ ເອົາເປັນບົດຮຽນ.

ການອ້ອນວອນທີ່ສຳຄັນຢ່າງນີ້ພວກເຮົາຄວນເອົາມາສຶກສາໃຫ້ດີ. ໃຫ້ພວກເຮົາສຶກສາເບິ່ງແບບ ແລະການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ອ້ອນວອນ. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນນັ້ນ ເພື່ອສອນພວກເຮົາ ໃຫ້ເອົາເປັນຕົວຢ່າງ ເພື່ອພວກເຮົາສາມາດຮັກຄົນອື່ນໄດ້ເໝືອນອົງພຣະເຢຊູ. ການອ້ອນ ວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ແບ່ງອອກ ເປັນສາມຕອນ. ໃນຂໍ້ 1-5, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຕົນເອງ. ໃນຂໍ້ 6-19, ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວິກ. ໃນຂໍ້ 20-26, ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ຍັງ ຈະເຂົ້າມາເຊື່ອ ເພາະການປະກາດຂອງພວກສາວິກ-ຄຣິສຕະຈັກ.

1. ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອຕົນເອງ: (17:1-5)

ການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຕອນນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເວລາພຣະເຢຊູສອນພວກສາວົກຄັ້ງສຸດທ້າຍ(ໝາຍເຖິງສິ່ງກ່ອນຈາກ) ແລະເປັນເວລາກ່ອນພຣະອົງໄດ້ຖືກຂຶ້ນສານ, ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລະກ່ອນຄືນມາຈາກຕາຍ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ດີວ່າເວລານັ້ນມາເຖິງແລ້ວ ແລະການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງມາເຖິງຈຸດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ໃນຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບສະງ່າຣາສີ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ?

ຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຊື່ສຽງ, ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນໃຫ້ໄດ້ຮັບສະງ່າຣາສີເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ມອບສິ່ງນັ້ນຄືນໃຫ້ພຣະບິດາ ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງແຜນການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໂລກໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ. ການທີ່ພຣະອົງອ້ອນວອນເພື່ອຈະໄດ້ຮັບສະງ່າຣາສີກໍແມ່ນເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບສະພາບເດີມ. ການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບິດາເຈົ້າຈົນເຖິງຕາຍແມ່ນການກັບຄືນໄປໃນສະພາບເດີມ.

ການອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ມີຄວາມໝາຍເພີ່ມອີກ ຄືພຣະເຢຊູມີຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວກັບພຣະບິດາ. ອີກອັນນຶ່ງຈຸດປະສົງຂອງການອ້ອນວອນໃນຕອນນີ້ແມ່ນການເຊື່ອມຕໍ່ກັນກັບອົງພຣະບິດາ ຄືການເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈົນຕາຍ ນັ້ນແມ່ນວິທີການເຂົ້າຄືນໃນສະພາບເດີມກ່ອນໂລກນີ້ໄດ້ສ້າງໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ.

ຖ້າພວກເຮົາຈະເອົາຕົວຢ່າງຂອງການອ້ອນວອນຕອນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນວ່າການອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະກຽດນັ້ນຄື ພວກເຮົາໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້ານັ້ນມີການປະຕິບັດເກີດຂຶ້ນແທ້.

2. ພຣະເຢຊູສອນເພື່ອພວກສາວົກ: (17:6-19)

ການສົນທະນາຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບພຣະບິດາຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ມີຄວາມສຳພັນອັນເລິກເຊິ່ງ. ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວົກຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງປົວຄືນມາແລ້ວ, ຜູ້ໄດ້ຮຽນຈາກພຣະອົງ, ແລະຜູ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະກາດ ແລະເປັນພະຍານຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າພວກສາວົກທັງຫລາຍຈະໄດ້ມີບັນຫາຢ່າງໜັກ ພຣະອົງຈຶ່ງອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ. ພຣະອົງອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວົກໃນໄດ້ຮັບຄວາມປົກປ້ອງຮັກສາຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກໂຣມ ແລະໃຫ້ພວກສາວົກເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ເໝືອນກັບພຣະເຢຊູເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະບິດາສັນນັ້ນ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນ, “ຝ່າຍຂ້າພຣະອົງໄດ້ມອບພຣະທັມຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ເຂົາແລ້ວ ແລະໂລກນີ້ໄດ້ກຽດຊັງເຂົາເພາະເຂົາບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກ ເໝືອນຂ້າພຣະອົງບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກນັ້ນ. (ໂຢຮັນ 17:14). ພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອົງກົງກັນຂ້າມກັບຝ່າຍໂລກ, ແລະຍັງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນທຸກວັນນີ້. ພຣະເຢຊູຮູ້ສູ້ເມື່ອຄຳສອນຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ສັງຄົມບໍ່ມັກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງອ້ອນວອນໃຫ້ພວກທີ່ເຊື່ອໝັ້ນໃຈໃນຄຳສອນນັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະບິດາເອົາພວກສາວົກອອກຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມລຳບາກ ແຕ່ອ້ອນວອນໃຫ້ພວກສາວົກມີຄວາມອິດທິນຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາໆປະການເພື່ອເປັນພະຍານ. ການເປັນຄຣິສຕຽນຫລືເປັນສາວົກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ປາສຈາກບັນຫາ ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້

ອ້ອນວອນວ່າ “ຂ້າພະອົງບໍ່ໄດ້ຂໍເອົາເຂົາອອກຈາກໂລກນີ້ ແຕ່ຂໍຮັກສາເຂົາໄວ້ຈາກມານຮ້າຍ” (ໂຍຮັນ 17:15)

ຂໍກະແຈກທີ່ພວກເຮົາຄວນເອົາມາໃຊ້ໃນການອ້ອນວອນນັ້ນເຫັນຢູ່ໃນຂໍ້ 15. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນອ້ອນໃຫ້ໜີ ຈາກບັນຫາ ແຕ່ພວກເຮົາຄວນອ້ອນວອນໃຫ້ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຮັກສາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄວ້ວາງໃຈໃນ ພຣະເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະນໍາພາພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອຄຸນທະວີຂຶ້ນອີກ ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມ ສໍາພັນອັນດີຂຶ້ນກັບພຣະເຢຊູ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຮົາຄວນອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມໄກ້ສິດຕິດແໜ້ນກັບອົງພຣະເຢຊູ. ພະລັງ ຂອງອົງພຣະເຢຊູກໍມາຈາກຄວາມສໍາພັນອັນດີກັບອົງພຣະບິດາສັນໃດ ພວກເຮົາກໍຄວນສ້າງຄວາມສໍາພັນ ໃຫ້ໄກ້ສິດກັບອົງພຣະເຢຊູຖ້າຢາກມີພະລັງແລະອໍານາດເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດໄດ້.

3. ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ: (17:20-26)

ໃນທີ່ສຸດອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນຄັ້ງທີສາມເຖິງເຮືອງ, “ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອໃນຂ້າພະອົງ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງເຂົາ” (17:20). ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບພຣະບິດາໃນນາມຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຈະມາເຖິງ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າວ່າຄຣິສຕະຈັກແລະພວກເຮົາເຂົ້າໃຈດີວ່າພຣະອົງໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກ, ພວກ ເຮົາມີກໍາລັງໃຈຂຶ້ນໃນເມື່ອຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຮັກພວກເຮົາ. ຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ເຫັນເວລາພຣະອົງຍອມທຸກທໍຣະມານແລະສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະຄວາມຮັກຢ່າງ ນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນອີກເວລາພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນ.

ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າພວກສາວິກຄົນໄກ້ສິດຈະມີຄວາມຍິນດີອັນໃຫຍ່ກັບການຄົນພຣະຊົນ ແລະພວກເຮົາ ຈະມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະອົງເພີ່ມ. ພຣະອົງຮູ້ອີກວ່າຄວາມຮັກຂອງພວກເຮົາຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຈະ ຂຍາຍອອກເໝືອນໄຟໄໝ້ປ່າ. ພວກເຮົາຈະເປັນພະຍານຕໍ່ຊາວໂລກທັງຫລາຍໃຫ້ຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູເພາະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພວກເຮົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຢຊູຮູ້ຄັກວ່າຄວາມທຸກລໍາບາກຈະຕິດຕາມພວກ ສາວິກໄປເພາະເຮືອງໄມ້ກາງແຂນທີ່ພວກເຮົານັບຖືນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ສັງຄົມໃນໂລກນີ້ບໍ່ຮັບເອົາພວກເຮົາ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເປັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ “ຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ” (17:21) ແລະພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອການປົກປ້ອງຮັກສາຕໍ່ພວກສາວິກ (17:6-19). ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອ ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າມີຄວາມສໍາພັນອັນດີຕໍ່ກັນ ແລະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ອົງພຣະບິດາ. “ຂ້າພະອົງຢູ່ໃນພວກເຮົາ ແລະພຣະອົງຢູ່ກັບຂ້າພະອົງ”. ໃນຂໍ້ 23 ພຣະອົງອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ປະທານກໍາລັງໃຫ້ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໄດ້ເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະມາ ເຖິງນັ້ນ.

ຄໍາອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູປະກອບດ້ວຍການປະກາດເໝືອນກັນ ເພາະການອ້ອນວອນນັ້ນເວົ້າເຖິງ ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານ ເພື່ອຈະສົ່ງສັນຍານໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ສັງຄົມແຕກຕ່າງກາຍເປັນຄຣິສຕະຈັກໄດ້. ການ ເປັນພະຍານຕໍ່ໂລກ ຄືວ່າຄຣິສຕະຈັກນັ້ນໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນເພາະເປັນອໍານາດຈາກພຣະ ເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາເຮັດເອງບໍ່ໄດ້.

ຄຳອ້ອນວອນຄັ້ງສຸດທ້າຍແມ່ນພຣະເຢຊູທູນຂໍໃຫ້ອົງພຣະບິດາຊ່ອຍເຫລືອພວກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ “ຂ້າພຣະອົງກໍປາຖນາຢາກໃຫ້ເຂົາຢູ່ກັບຂ້າພຣະອົງ ໃນບ່ອນຊຶ່ງຂ້າພຣະອົງຢູ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສະຖາຣາສີຂອງຂ້າພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກຂ້າພຣະອົງກ່ອນຊົງສ້າງໂລກ” (17:24). ມີຫລາຍຢ່າງໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄຸນຄ່າ, ຄຳອ້ອນວອນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນໄປໃນບົດ 14 ເວລາພຣະອົງສັນຍາວ່າ, “ເຮົາໄປຕຽມບ່ອນໄວ້ສຳລັບທ່ານ ເຮົາຈະກັບມາອີກ ເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດທ່ານຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ...” (14:2ກ-3ຂ).

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນຢ່າງນັ້ນເປັນການໝູນໃຈພວກເຮົາວ່າຈະມີສິ່ງດີກຳລັງລໍຄອຍພວກເຮົາຢູ່. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງນັ້ນເລິກເຊິ່ງຫລາຍ ຈົນພຣະອົງປາຖນາຢາກຢູ່ກັບພວກເຮົາຕລອດໄປເປັນນິດ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເພາະພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ຮຸນແຮງ ມະນຸດເຮົາເປັນຄົນຜິດບາບດັ່ງນັ້ນເປັນການຈຳເປັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ໂດຍການກະທຳຂອງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

ພວກເຮົາຖືກທ້າທາຍໃຫ້ອ້ອນວອນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຫ້ເຮັດຕາມໃຈມັກ ໃຫ້ພວກເຮົາອ້ອນວອນເໝືອນອົງພຣະເຢຊູເວລາພົບກັບຄວາມລຳບາກພວກເຮົາຍອມຕາຍ. ຄຳອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນແຈ້ງ: ຮັສມີຂອງອົງພຣະເຢຊູ, ປົກປ້ອງຮັກສາຕໍ່ພວກສາວິກ ແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ພ້ອມທັງສັນຍາຈະໃຫ້ອຳນາດແກ່ຄຣິສຕະຈັກ.

ປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ

ເວລາອົງພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອການເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນນັ້ນກໍແມ່ນຄວາມປາຖນາຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ, ຄຣິສຕະຈັກຢູ່ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ຊາວໂລກ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາແກ້ການບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນດ້ວຍການຖ່ອມໃຈແລະອ່ອນນ້ອມ ພວກເຮົາໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພະລັງແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອໂລກໄດ້ເຫັນພວກເຮົາແກ້ບັນຫາຖ້າມກາງຄົນທີ່ເຊື່ອໃຫ້ຄືນດີກັນໄດ້ ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນບົດທີ 17 ນີ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຍົກມືຂຶ້ນອ້ອນວອນ, ໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງໃຈໃນການຮັບໃຊ້, ປິ່ນປົວ, ໃຫ້ອະພິຍ. ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາຈະເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ ແຕ່ທຸກມື້ນີ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຍັງມີບັນຫາຢູ່. ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາດຳລົງຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຜິດຫວັງໂດຍຜິດຖຽງກັນເກີດຂຶ້ນໃນຖ້າມກາງຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນ.

ຄຣິສຕະຈັກເຮັດຫຍັງກັນແທ້? ທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຄວນຊອກທາງໃຫ້ຖືກຕ້ອງແລະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ມັກຄືນອີ່ນ. ໃນການຖືກຕ້ອງກັນນັ້ນພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງອາສັຍພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອະທິຖານອ້ອນວອນ. ໃຫ້ຄວາມຮັກແຜ່ຂຍາຍຈາກກຸ່ມຄຣິສຕຽນ ໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກ ໃນບ່ອນອື່ນອີກດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ

11. ອົງພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອໃຜ?

12. ສອງສາມຄຳທີ່ອົງພຣະເຢຊູອ້ອນວອນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?
13. ການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສຳພັນກັບພຣະບິດາຢ່າງໃດ?
14. ການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຖິງສະພາບຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ?
15. ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນນານມາແລ້ວນັ້ນໄດ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?
16. ການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນຜົນອັນໃດຕໍ່ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານບໍ່?
ແລະການອ້ອນວອນນັ້ນໄດ້ໝູນໃຈໃຫ້ທ່ານເອົາໃຈໃສ່ໃນການແກ້ບັນຫານັ້ນຫລືບໍ່?
17. ມີສອງສາມຢ່າງບໍ່ທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນເຖິງເຮືອງອ້ອນວອນຈາກໂຢຮັນບິດທິ 17 ນີ້?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ພິພາກສາພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 18: 15-27; 18:33—19:16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 18: 1—19: 16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະກາດຕົວເອງວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນບຸດພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບເລື່ອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຕັດສິນແນວໃດເລື່ອງພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເບິ່ງບຸກຄົນທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງພິພາກສາພຣະເຢຊູ ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຕັດສິນຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະເພື່ອເປັນພຍານໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ອຍເລື່ອງພຣະເຢຊູເປັນບຸດພຣະເຈົ້າເຖິງວ່າຈະມີຄວາມກົດດັນຈາກພາຍນອກ.

ຄຳນຳ

ເປໂຕພ້ອມທີ່ຈະສະລະຊີວິດເພື່ອພຣະເຢຊູ. ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາລຳບາກແລ້ວທ່ານໄດ້ປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຕອບແນວໃດເລື່ອງພຣະເຢຊູເວລາກຳລັງຈະເສັງຜົນປໂຍດ ຫລືຊີວິດກຳລັງມີພັຍ?

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກກົດດັນຢ່າງໃຫຍ່ເວລາທ່ານປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າອັນນາ ແລະກາຢະຟາ, ຜູ້ນຳສາສນາ, ແລະຕໍ່ໜ້າປີລາດ, ເຈົ້າແຂວງຂອງກູຣ໌ໂຣມ. ພວກທີ່ໂຮຮ້ອງ “ໂຮຊັນນາ” ໃນຕົ້ນງານເທສການໄດ້ຫາຍຕົວໝົດແລ້ວ (ໂຢຮັນ 12:13). ຜູ້ນຳສາສນາທີ່ທຳທ່າວ່າຕົນເອງຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ນຳການເມືອງຜູ້ສາບານເພື່ອຮັບໃຊ້ກາຍຊາຕ່າງກໍເຮັດຕາມຕົນຫາຂອງຕົນ ແລະພຍາຍາມທີ່ຈະດັບຄວາມສວ່າງທີ່ກຳລັງເປີດເຜີຍຄວາມມິດຢູ່. ພຣະເຢຊູບໍ່ຊົງຫວັ່ນໄຫວຫລືຢ້ານກົວຄຳພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຄົນອື່ນໆໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຢ້ານກົວ, ຄວາມທະເຍີທະຍານ, ແລະຄວາມກຽດຊັງຂອງຕົວເອງ.

ເວລາພວກເຮົາເບິ່ງການທໍາຣະຍົດຂອງຢູດາ, ການປະຕິເສດຂອງເປໂຕ, ຄວາມເຄັ່ງຕຶງຂອງຝູງຊິນ, ແລະຄວາມບໍ່ເປັນທັມຂອງຜູ້ນຳສາສນາແລະການເມືອງແລ້ວ, ພວກເຮົາມັກຈະປະນາມການປະພຶດເຫລົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາວາດພາບເບິ່ງຕົວເອງຢູ່ໃນສະພາບການຕອນນັ້ນ ພວກເຮົາກໍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຕົວເອງຈະເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອພົບກັບປັນຫາເຊັ່ນນັ້ນ.

1. ຄວາມໂລບຂອງຢູດາ: (ໂຢຮັນ 18: 1-14)

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ເວລາເພື່ອການອ້ອນວອນກ່ອນເຫດການໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ; ສະນັ້ນການໄປອ້ອນວອນຢູ່ໃນສ່ວນໃນຄົນທີ່ພຣະອົງຖືກຈັບຈັງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງແປກ. ຢູດາແລະພວກສາວິກຮູ້ສະຖານທີ່ນັ້ນດີ. ໃນ

ຄົນນັ້ນຢູ່ດາກໄດ້ນຳພວກທະຫານແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຈາກມະຫາປະໂຫິດ ແລະຟາຣີຊາຍໄປຈັບພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ທຸກໆຢ່າງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 18:4). ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຳນວາຍໄວ້ກ່ອນແລ້ວ ເຮືອງການທໍຣະຍົດຂອງຢູດາ ແລະການປະຕິເສດຂອງເປໂຕ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກທະຫານວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ” (18:5). ພວກທະຫານ “ໄດ້ຖອຍຫລັງລົ້ມລົງທີ່ພື້ນ” (18: 6). ພຣະຄັມພິບອກວ່າມີນິ່ງທຸກຫົວເຂົ້າຈະໄດ້ຄຸລົງຂາບພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ພິລິປປອຍ 2:11).

ເປໂຕໄດ້ຖອດດາບອອກຟັນສັດຕູ; ແຕ່ບໍ່ດົນຄວາມກ້າຫານນັ້ນກໍໄດ້ຫາຍໄປ. ອາດມີຫລາຍໆເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງຢູດາຈຶ່ງທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະເຢຊູ; ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍກໍແມ່ນຄວາມໂລບຂອງເຂົາ. ຢູດາເປັນນາຍຄັງສຳລັບກຸ່ມສາວິກ ແລະເຂົາເຄີຍຂະໂມຍເງິນ (ໂຢຮັນ 12:4-6). ແຕ່ຢູດາກໍຄົງບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນສຸດທ້າຍທີ່ໜີຈາກພຣະເຢຊູເພາະເງິນຄຳແລະສິ່ງຂອງ.

2. ຄວາມຢ້ານກົວຂອງເປໂຕ: (ໂຢຮັນ 18: 15-18)

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກຈັບແລະຖືກມັດ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳພຣະອົງໄປບ້ານຂອງອັນນາຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຫິດ ແລະເປັນພໍ່ເມັຍຂອງກາຢະຟາ.

ສາວິກທັງຫລາຍໄດ້ລົບໜີ, ແຕ່ເປໂຕແລະສາວິກອີກຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມໄປເບິ່ງພຣະເຢຊູ. ເພາະສາວິກຜູ້ນັ້ນຮູ້ກັນກັບມະຫາປະໂຫິດ, ພວກຄົນຍາມຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາໄປຂ້າງໃນ ແຕ່ສ່ວນເປໂຕໄດ້ລໍຖ້າທີ່ປະຕູ. ທັນໃດນັ້ນຂ້ອຍໃຊ້ຍິ່ງທີ່ເຝົ້າປະຕູຖາມເປໂຕວ່າ “ໂຕກໍເປັນສາວິກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນຕື້.” ແຕ່ເປໂຕຕອບວ່າ “ບໍ່ແມ່ນດອກ” (ຂໍ້ 17).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຕືອນເປໂຕແລ້ວວ່າ “ກ່ອນໄກ່ຈະຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ” (ໂຢຮັນ 13: 38). ເປໂຕເປັນຄົນກ້າຫານ; ທ່ານພຍາຍາມປ້ອງກັນພຣະເຢຊູທີ່ສວນ ແລະໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູມາເຖິງບ້ານຂອງມະຫາປະໂຫິດ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ກ້າຮັບວ່າຕົວເອງເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູເວລາຍິ່ງຄົນໃຊ້ຖາມ (ລູກາ 22:56).

ພວກເຮົາມີຄຳເຕືອນຫລາຍໆບ່ອນໃນພຣະຄັມພິ; “ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົວຕັ້ງໜັ້ນຢູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ້ານວ່າຈະລົ້ມລົງ” (1ໂກຣິນໂທ 10:12); “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຄອຍລະວັງຕົວແລະເຝົ້າຢູ່ດ້ວຍວ່າສັດຕູຂອງພວກທ່ານຄືມານ ທຽວວິນວຽນໄປມາເຫມືອນໂຕສິ່ງທີ່ແຜດສຽງຊອກຫາຄົນທີ່ມັນຈະກັດກິນໄດ້” (1 ເປໂຕ 5: 8). ບາງທີຖ້າເປໂຕບໍ່ໄດ້ນອນຫລັບແຕ່ຕັ້ງໃຈອ້ອນວອນຕອນຢູ່ໃນສວນ ເຂົາອາດສາມາດຍືນຢູ່ໄດ້ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ທ່ານຜູ້ອ່ານເຄີຍເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູເສັງພຣະທັຍບໍ່?

3. ຄວາມຫລອກລວງຂອງມະຫາປະໂຫິດ: (ໂຢຮັນ18: 19-24)

ພຣະທັມ ໂຢຮັນເປັນປຶ້ມດຽວທີ່ເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກພິພາກສາໂດຍອັນນາ; ອັນນາເປັນຜູ້ມີອຳນາດສົມ

ຄວນເພາະທ່ານເປັນມະຫາປະໂຫຍດແຕ່ ຄ.ສ 6 ເຖິງ 15. ພວກທະຫານໄດ້ນໍາພຣະເຢຊູມາປາກົດຕົວ ຕໍ່ໜ້າອັນນາເພື່ອສອບຖາມ. ອັນນາໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູເຮືອງພວກສາວິກແລະຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາໃຫ້ໄປຖາມຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຄີຍໄດ້ຟັງພຣະອົງ. ໃນຂະນະນັ້ນ “ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນນຶ່ງທີ່ຍືນ ຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຕົບພຣະພັກ” (ຂໍ້ 22). ຕໍ່ມາອັນນາໄດ້ສົ່ງພຣະເຢຊູໄປໃຫ້ກາຍະຟາ.

ພວກປະໂຫຍດຜູ້ມີໜ້າທີ່ໃນການນໍາຂອງຖວາຍທີ່ບໍ່ນິສຸດໄປໃສ່ແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າກໍາລັງເຮັດໃຫ້ແກະ ຂອງພຣະເຈົ້າເປີ້ເປື້ອນໂດຍການທໍາຮ້າຍຮ່າງກາຍຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າພວກປະໂຫຍດໄດ້ ເຮັດສິ່ງຫຍາບຄາຍຕໍ່ພຣະເຢຊູ ແຕ່ເວລາຈັບກຸມມາເຖິງການຕຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ການປະພຶດຂອງ ພວກປະໂຫຍດໃນສັມຍນັ້ນ ບໍ່ເໝາະສົມສໍາລັບຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ພວກເຮົາຮະວັງໃຫ້ດີ ເພາະມີຫລາຍຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກອົງພຣະຜູ້ເຈົ້າເປັນທາງສ່ວນຕົວ.

4. ການປະຕິເສດຂອງເປໂຕ: (ໂຢຮັນ18: 25-27)

ເປໂຕສືບຕໍ່ໃນການປະຕິເສດພຣະຄຣິດ; ແລະໃນຕອນນີ້ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຍາດຂອງ ມາລະໂຂຜູ້ທີ່ຖືກຟັນຈິນຫຼຸຂາດ. ພວກເຮົາກໍາລັງເຫັນວ່າສາວິກຜູ້ທີ່ເຄີຍສັກຕາຍແທນພຣະເຢຊູກໍາລັງຖືກ ແຍກອອກຫ່າງຈາກພຣະອົງເພາະສະພາບການ; ເປໂຕບໍ່ຍອມເຄື່ອນໄຫວແຕ່ກໍາລັງຍືນຝັງໄຟຢູ່. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ບອກເຖິງສະພາບອ່ອນແອຂອງມະນຸດທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຖືກຖາມອີກ, ເປໂຕກໍປະຕິເສດອີກ.

5. ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງປີລາດ: (ໂຢຮັນ18: 18: 28-38)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກນໍາຈາກເຮືອນຂອງກາຍະຟາໄປຍັງສານປະໂຫຍດໂຕຮຽນຊຶ່ງເປັນບ້ານພັກຂອງປີລາດ. ເພາະ ຄົນຍິວບໍ່ເຂົ້າໄປບ້ານຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ປີລາດຈຶ່ງອອກມາຖາມພວກເຂົາ ແລະບອກໃຫ້ພວກຜູ້ນໍາສາສນາ “ຈຶ່ງເອົາຄົນນີ້ໄປຂໍຮະຕັດສິນຕາມກົດໝາຍ” ຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າກົດໝາຍຂອງພວກ ຕົນ “ບໍ່ມີສິດຈະປະຫານຊີວິດຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ” (ຂໍ້ 32).

ພວກຜູ້ນໍາຄົນຍິວຕ້ອງການຂ້າພຣະເຢຊູໂດຍການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ; ແຕ່ມີທະຫານໂຣມເທົ່ານັ້ນມີສິດຂ້າ ຄົນປະເພດນັ້ນ. ຜູ້ນໍາສາສນາບໍ່ຕ້ອງການປະຫານພຣະເຢຊູດ້ວຍການຄວ່າງກ້ອນຫິນເພາະຈະເປັນເຫດໃຫ້ ປະຊາຊົນເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ສະລະຊີວິດເພື່ອຄົນອື່ນ. ພຣະເຢຊູຊົງມາໃນໂລກເພື່ອເປັນຄໍາໂຖ່ ແລະ ພຣະອົງຊົງຮັບເອົາຄວາມສາບແຊງຂອງຄວາມບາບໃສ່ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງເອງ. “ບຸກຄົນທີ່ຖືກແຂວນຢູ່ ຕົ້ນໄມ້ຢູ່ໃນຄວາມສາບແຊງຂອງພຣະເຈົ້າ” (ພຣະບັນຍັດທີສອງ 21:23).

ປີລາດຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື.” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າເຂົາຖາມເພື່ອຕົວເອງ “ຫລືຄົນອື່ນບອກທ່ານຖາມເຖິງເຮືອງເຮົາ.” ປີລາດບອກວ່າເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຍິວ; ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ຮາຊອານາດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຖ້າຮາຊອານາດຂອງເຮົາເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄຶງໄດ້ຕໍ່ ສູ້...” (18: 36). ໃນທີ່ສຸດ ປີລາດກ່າວວ່າ “ຖ້າດັ່ງນັ້ນເຈົ້າເປັນກະສັດຕໍ່” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າ

ແລ້ວວ່າ ເຮົາເປັນກະສັດ ຝ່າຍເຮົາເກີດມາແລະເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ກໍເພາະເຫດນີ້ແຫລະ ຄືເພື່ອຈະເປັນພຍານເຖິງ ຄວາມຈິງ ທຸກໆຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງຍອມຟັງສຽງຂອງເຮົາ.” ປີລາດທູນຖາມຄໍາຖາມທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດວ່າ, “ຄວາມຈິງນັ້ນຄືອັນໃດ.” ແລ້ວປີລາດກໍເຂົາສອບຖາມພຣະອີງ.

ປີລາດຮູ້ດີວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງເຮັດຫຍັງຜິດກົດໝາຍ; ທ່ານໄດ້ເຫັນຄວາມອິດສາຂອງພວກຜູ້ນໍາສາສນາ; ປີລາດມີສິດທີ່ຈະປ່ອຍພຣະເຢຊູແຕ່ທ່ານເປັນຫ່ວງຄວາມນິຍົມຂອງຄົນຍິວ ແລະຄວາມເຫັນພ້ອມຂອງກຸງໂຣມຫລາຍກວ່າຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ປີລາດໄດ້ພົບກັບຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ.

6. ເສລີພາບຂອງບາຣາບາ: (ໂຢຮັນ 18:39-40)

ປີລາດປະກາດວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດຫຍັງ; ທ່ານໄດ້ໃຫ້ໂອກາດຄົນຍິວທີ່ຈະປ່ອຍພຣະເຢຊູໂດຍອ້າງເຖິງທັມນຽມເຮືອງການປ່ອຍນັກໂທດໃນເທສການປັສຄາ; “ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາດຍິວໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຫລື.”

ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຂໍໃຫ້ປີລາດປ່ອຍບາຣາບາຜູ້ເປັນໂຈນທີ່ຮ້າຍແຮງແທນທີ່ຈະຂໍພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງບໍ່ມີຄວາມຜິດຫຍັງເລີຍ. ຄວາມຕາຍແບບທໍຣະມານຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອີງໄດ້ຮັບເສລີພາບ.

7. ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງຝູງຊົນ: (ໂຢຮັນ19:1-16)

ປີລາດໄດ້ມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ພວກທະຫານເພື່ອຂັງຕິ. “ພວກທະຫານໄດ້ເອົາເຄືອໜາມມາຖັກເປັນໂຄ້ງແທນພວງມາລັຍສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອີງ ພ້ອມທັງເອົາເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອີງ.” ພວກທະຫານຕົບພຣະພັກແລະເຍາະເຍີ້ຍພຣະອີງ.

ຮູບພາບພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຖືກຂັງຕິຈົນເລືອດໄຫລ ທີ່ປີລາດນໍາອອກມາໃຫ້ປະຊາຊົນເຫັນບໍ່ໄດ້ ປ່ຽນຄວາມພຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ. ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຮ້ອງວ່າ “ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” ປີລາດຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໄປຄົງໄວ້ ເພາະຝ່າຍເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້.” ພວກຍິວຂໍໃຫ້ປີລາດຄົງພຣະເຊື້ອທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພາະພຣະອີງ “ຕັ້ງຕົວເອງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ປີລາດຕົກໃຈເວລາທ່ານໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ.

ປີລາດຖາມພຣະເຢຊູວ່າພຣະອີງມາຈາກໃສ, ແຕ່ພຣະອີງບໍ່ຊົງຕອບ; ໃນຕອນນີ້ປີລາດເຕືອນພຣະອີງວ່າເຂົາມີສິດທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອີງ ຫລືຄົງພຣະອີງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແຕ່ພຣະເຢຊູບອກປີລາດວ່າເຂົາບໍ່ມີອໍານາດຫຍັງນອກຈາກອໍານາດທີ່ຊົງປະທານແຕ່ທັງເທິງ.

ຄົນທັງຫລາຍສອບຖາມປີລາດເຖິງຄວາມເປັນມິດຂອງເຂົາກັບກາຍຊາ. ປີລາດຍອມແພ້ຈຶ່ງມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ພວກເຂົາ. ປີລາດຖາມວ່າ “, “ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາຄິງກະສັດຂອງພວກທ່ານທີ່ໄມ້ກາງແຂນຫລື” ພວກປະໂຫິດຕົນໃຫຍ່ຕອບວ່າ, “ເວັ້ນແຕ່ກາຍຊາແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດ” (19: 15).

ບົດຮຽນສໍາລັບຊີວິດ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູກໍາລັງຈະກ້າວໄປເຖິງໄມ້ກາງແຂນ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງຄວາມບາບຂອງມະນຸດ. ພຣະເຢຊູຊົງມາເພື່ອມອບຊີວິດເປັນຄ່າໄຖ່. ບໍ່ມີຫຍັງຈະມາກົດຂວາງການໄປເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກລູກສິດທໍຣະຍົດແລະຖືກເພື່ອນສນິດປະຕິເສດ, ໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ຈົງໃຈຂອງຜູ້ທີ່ຖືວ່າຕົວເອງເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແລະໄດ້ເຫັນການຕາຍແບບໂຫດຮ້າຍທີ່ມະນຸດໄດ້ຄິດສ້າງຂຶ້ນມາ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຖອຍຫລັງ. ພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ຢ່າງກ້າຫານ, ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມ, ແລະດ້ວຍຄວາມກະຣຸນາ.

ຄໍາຖາມເພື່ອພິຈາລະນາ:

1. ການກະທໍາຂອງພຣະເຢຊູສະແດງໃຫ້ທ່ານເຫັນຫຍັງແດ່ໃນເລື່ອງພຣະເຈົ້າ?
2. ການກະທໍາຂອງພຣະເຢຊູສະແດງໃຫ້ທ່ານເຫັນຫຍັງແດ່ເລື່ອງສະພາບຂອງມະນຸດ?
3. ຄວາມໂລບເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ແຜນຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊີວິດແນວໃດແດ່?
4. ຄວາມຍ້ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພາດໂອກາດທີ່ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແນວໃດແດ່?
5. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນອື່ນເປັນຫລັກໃນການປະພຶດ?
6. ມີຄວາມໂຫດຮ້າຍແນວໃດແດ່ທີ່ຄົນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ? (ຮ່ວມທັງການເຮັດຂອງຄຣິສຕຽນ)

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 7

ຍອມຕາຍເພື່ອໃຫ້ຊີວິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 19: 16-30, 38-42

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 19:16-42

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງຖວາຍພຣະອົງເອງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອນຳຊີວິດມາໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ມອບຊີວິດໃຫ້ພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວທີ່ໄມ້ກາງແຂນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕິດຕາມການຄົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລະພິຈາລະນາວ່າຂ້ອຍຈະຕອບຮັບແນວໃດ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູມາເພື່ອປະທານຊີວິດເປັນຄຳໄຖ່ (ມາຣະໂກ 10:45). ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສຳເລັດດ້ວຍການສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງປະທານຊີວິດແກ່ທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນອອກພຣະນາມພຣະອົງ.

ເວລາຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ

ຈຸດປະສົງຂອງການມາໃນໂລກຂອງພຣະເຢຊູຄືການຕາຍແທນຄວາມບາບຂອງມະນຸດ; ຫລາຍໆຄັ້ງໃນຊີວິດພຣະອົງໄດ້ບອກວ່າ “ເວລາຂອງເຮົາຍັງບໍ່ມາເທື່ອ” (ໂຢຮັນ 2:4; 7:6, 8; 8: 20). ໃນໂຢຮັນ 12:23, ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຕ້ອງຮັບກຽດນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ.” ພຣະອົງຍັງໄດ້ຊົງເວົ້າອີກວ່າ “ບັດນີ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາວຸ້ນວາຍແລະເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ ຈະວ່າ “ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພຣະອົງລອດພົ້ນຈາກຍາມນີ້ທ້ອນ” ຢ່າງນັ້ນຫລື ກ່າວບໍ່ໄດ້ ທີ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງຍາມນີ້ກໍເພື່ອການນີ້ແຫລະ” (ໂຢຮັນ 12:27). ໃນໂຢຮັນ 13:1, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮູ້ວ່າເວລາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ; ໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງພຣະອົງໃນໂຢຮັນ 17:1 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ພຣະບິດາເອີຍ, ເຖິງເວລາແລ້ວ ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ເພື່ອພຣະບຸດຈະໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າອະນາຄົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຕາຍ ເພາະຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພວກຜູ້ນຳສາສນາແລະເພາະຄຳທຳນວາຍໃນພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫາວິທີທີ່ຈະອອກຈາກທາງທີ່ຈະນຳໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນ; ພຣະອົງຊົງໄດ້ມາເພື່ອຊອກຫາແລະໂຜດຄົນທີ່ຫລົງຫາຍໃຫ້ພົ້ນ (ລູກາ 19:10).

1. ພຣະເຢຊູແບກໄມ້ກາງແຂນ: (ໂຢຮັນ 19:16-24)

ບິລາດໄດ້ມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ທະຫານເພື່ອໄປຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຕາມປະເພນີແລ້ວຄົນທີ່ຈະຖືກກາງແຂນຈະຕ້ອງແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນເອງ, “ພຣະອົງຊົງແບກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ ສະເດັດໄປ

ເຖິງບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າກະໂຫລກຫົວ (ພາສາເຮັບເຮີເອີ້ນວ່າ ໂຄລະໂຄທາ) (19: 17).

ທີ່ນັ້ນ, “ເຂົາໄດ້ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອີກສອງຄົນ.” ພວກເຂົາໄດ້ຕິດປ້າຍໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນທີ່ຂຽນເປັນພາສາເຮັບເຮີ, ພາສາໂຣມ, ແລະພາສາກຣີກ ອ່ານວ່າ “ເຢຊູໄທນາຊາເຣັດ ກະສັດຂອງຊາດຍິວ.” ຄົນຍິວບໍ່ພໍໃຈກັບປີລາດທີ່ຂຽນແບບນັ້ນ, ແຕ່ປີລາດກໍບໍ່ຍອມປ່ຽນ.

ພວກທະຫານໄດ້ເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະເຢຊູມາແບ່ງກັນ ຕາມທີ່ເພັງສັຣເສີນ 22:18 ໄດ້ທຳນວາຍໄວ້; ທະຫານສີ່ຄົນກໍໄດ້ຜ້າຄົນລະຕ່ອນ ແຕ່ເສື້ອຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາກໍຈົກສລາກກັນ. ທຸກຢ່າງນີ້ເກີດຂຶ້ນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູຕາຍຢ່າງທໍຣະມານທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໂຖ່ໂທດບາບຂອງມະນຸດທັງຫລາຍ.

2. ເວລາສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຢຊູ: (ໂຢຮັນ 19:25-30)

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະຊົງເປັນມະນຸດ; ທີ່ກາງແຂນພຣະອົງຊົງຫວ່າງໃຍແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດໃນໂລກມະນຸດ; ພຣະອົງຊົງຫລົງເບິ່ງ “ສາວິກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຢືນຢູ່ໃກ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ນີ້ແຫລະ, ລູກຊາຍຂອງນາງ” ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບສາວິກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ມານດາຂອງທ່ານ” ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາສາວິກຄົນນັ້ນກໍຮັບເອົານາງມາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນ” (19: 26-27).

ໂຢຮັນ 19:28 ບອກວ່າ “ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າທຸກສິ່ງສຳເຣັດແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ສຳເຣັດຕາມພຣະຄຳພີພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຢາກນ້ຳ.” ພວກທະຫານໄດ້ນຳເອົາເຫລົ້າແວງສົ້ມປົນນ້ຳທູສົບໃຫ້ພຣະອົງຊົງດື່ມ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ສຳເຣັດແລ້ວ” ແລະເມື່ອຊົງກິ້ມພຣະສຽນລົງ ພຣະອົງຊົງມອບຈິດວິນຍານໄວ້ (19:30).

ຕາມທັມມະດາແລ້ວ ພວກຄົນໂຣມຈະປ່ອຍນັກໂທດທີ່ຖືກຄົງໄວ້ຈົນກວ່າເຂົາແນ່ໃຈວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ຂາດໃຈແລ້ວ. ນັກໂທດທີ່ຖືກປະຫານວິທີນີ້ຈະຕາຍແບບຊ້າໆແລະທໍຣະມານທີ່ສຸດ; ຫລັງຈາກນັ້ນໂຕແຮງກໍຈະມາຈົກກິນສົບ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຫລືອກໍຈະຖືກຍົນຖິ້ມແຄມທາງ. ເນື່ອງຈາກວັນຊະບາໂຕ ແລະວັນປັສຄາໄດ້ໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ, ພວກຜູ້ນຳຄົນຍິວຕ້ອງການບໍ່ໃຫ້ມີສົບຂອງພຣະເຢຊູເຫລືອຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ປີລາດທັກຂາພຣະອົງເພື່ອຈະໃຫ້ຕາຍໄວຂຶ້ນ.

ທະຫານຜູ້ນຶ່ງໄດ້ເອົາຫອກແທງທີ່ຂ້າງຂອງພຣະເຢຊູ “ແລະໂລຫິດກັບນ້ຳກຳໂຫລອອກທັນທີ.” ເມື່ອພວກທະຫານເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທຸບຂາ (ພຣະອຸຣຸ) ຂອງພຣະອົງ (19: 33). ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກທຳນວາຍໄວ້ວ່າ “ກະດູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຖືກທັກເສັງຈັກທ່ອນແລະມີຂໍພຣະຄຳພີ ອີກຂໍ້ນຶ່ງທີ່ວ່າ, “ເຂົາຈະມອງເບິ່ງທ່ານຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ແທງ” (19: 37).

3. ລູກສິດລັບຂອງພຣະເຢຊູ: (ໂຢຮັນ 19: 38-42)

ໂຢເຊບໄທບ້ານອາຣີມາທາຍເປັນຄົນມີຖານະດີ ແລະເປັນສະມາຊິກຂອງສານສູງຂອງຄົນຍິວ (ມັດທາຍ 27:57-60; ມາຣະໂກ 15:43-46; ລູກາ 23:50-53). ນິໂກເດມຜູ້ທີ່ເຄີຍໄປຢັ້ງມພຣະເຢຊູເວລາກາງຄືນ (ໂຢຮັນ 3:1-10) ກໍເປັນສະມາຊິກຂອງສານສູງເຊັ່ນດຽວກັນ. ພວກເຂົາເຈົ້າທັງສອງເປັນສາວິກລັບໆຂອງພຣະເຢຊູເພາະຍ້ານຄົນຍິວທັງຫລາຍຮູ້ຈັກ; ເຂົາເຈົ້າທັງສອງບໍ່ເຫັນພ້ອມກັບຄຳພິພາກສາຂອງສານສູງເຣື່ອງພຣະເຢຊູ. ໂຢເຊບແລະນິໂກເດມສະແດງຄວາມກ້າຫານໂດຍການຂໍພຣະສິບຈາກປີລາດ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງມພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູເໝືອນກັບສິບຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ ແລະໄດ້ນຳໄປໄວ້ທີ່ “ອຸບໂມງໃໝ່ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ວາງສິບຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ.”

“ສຳເຣັດແລ້ວ”

ເວລາພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ສຳເຣັດແລ້ວ” ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງຄວາມທຸກທໍຣະມານ, ແລະກໍຍັງມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່ານັ້ນ; ພຣະປະສົງໃນການມາໃນໂລກຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສຳເຣັດແລ້ວ. ຊີວິດທີ່ປາສຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຈ່າຍຄ່າຈ້າງອັນມະຫາສານຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດແລ້ວ (ໂຣມ 6:23).

ຄຳຖາມເພື່ອພິຈະຣະນາ

1. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ທ້າທາຍຝ່າຍຮ່າງກາຍເວລາພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ທີ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ?
2. ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເຣັດໃຫ້ຄຳທຳນວາຍໃນພຣະສັນຍາເດີມສຳເຣັດວິທີໃດ?
3. ພຣະເຢຊູຊົງທໍຣະມານຝ່າຍຈິດວິນຍານແນວໃດແດ່?
4. ວິທີທີ່ພຣະເຢຊູຊົງດູແລມາຣີອາໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນມີຄຳສອນຢ່າງໃດສຳລັບການຈັດລະບຽບໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ກ່ຽວກັບເຣື່ອງວຽກງານຂອງຣາຊອານາຈັກສວັນ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ມີໃນໂລກນີ້?
5. ທ່ານສາມາດວາດພາບເບິ່ງຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານທີ່ຜ່ານມາ, ໃນປັດຈຸບັນ, ແລະໃນອະນາຄົດໄດ້ຖືກຕອກໄວ້ທີ່ກາງແຂນບໍ່?
6. ທ່ານໄດ້ຮັບເອົາຂອງພຣະຣາຊທານເຣື່ອງຊີວິດນີ້ຮັບຈາກພຣະເຢຊູແລ້ວຫລືຫຍັງ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 20: 1-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 20: 1-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຢັ້ງຢືນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະຢັ້ງຢືນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນຖານະບຸດພຣະເຈົ້າ ແລະການຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຕິດຕາມພຣະອົງແລະໃຫ້ພວກເຮົາບອກຄົນອື່ນໆເຣື່ອງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຢຊູຊົງຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານໄປບອກໃຜ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍການພົບພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນຂອງມາຣີອາໄທມັກດາລາ ແລະເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າຈະບອກຄົນອື່ນໆຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູວິທີໃດ.

ຄຳນຳ

ມາຣີອາໄທມັກດາລາເປັນຄົນທຳອິດໃນພຣະທັມໂຢຮັນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນ ແລະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ບອກຂ່າວດີເຣື່ອງພຣະເຢຊູ. ມາຣີອາໄດ້ປ່ຽນຈາກນັກຮຽນຜູ້ໂສກເສົ້າໄປສູ່ຜູ້ເປັນພະຍານເຣື່ອງການຄົນພຣະຊົນໃຫ້ກັບສາວິກຄົນອື່ນໆ.

ໃນວັນຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ວັນອິສເຕີ້), ຫລາຍໆຄົນຈະໄປທີ່ປ່າຊ້າ (ສຸສານ) ເພື່ອໄປຢ້ຽມຫລຸ່ມຝັງສົບຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ຫລາຍຄົນໃຊ້ເວລານັ້ນເມື່ອລະນຶກເຖິງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຈາກໄປ ແລະລະນຶກເຖິງຄວາມຫວັງຂອງຕົນໃນການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ.

ພຣະທັມໂຢຮັນບົດທີ 20 ຕິດຕາມການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດການເປັນສາວິກຂອງມາຣີອາໄທມັກດາລາ. ແຕ່ລະພາກຕອນ, ມາຣີອາໄດ້ປ່ຽນແປງຕາມສິ່ງທີ່ນຳໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ປະສົບການ; ການຕອບຮັບສະພາບການຕ່າງໆຊ່ວຍນຳໃຫ້ໄດ້ກ້າວໜ້າໄປໃນຊີວິດສາວິກ. ບົດຮຽນນີ້ເຊີນພວກເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງລາວ. ໃນວັນຄົນພຣະຊົນພວກເຮົາຈະໄປທີ່ຫລຸ່ມຝັງສົບ ເພື່ອລະນຶກເຖິງຄົນທີ່ພວກເຮົາຮັກ ເໝືອນທີ່ມາຣີອາໄດ້ເຮັດໃນສັມຍແລກ, ແລະເວລາກັບເຖິງເຮືອນພວກເຮົາກໍພ້ອມທີ່ຈະບອກຂ່າວດີກັບຄົນອື່ນ.

1. ຢ້ຽມຫລຸ່ມຝັງສົບ: (ໂຢຮັນ 20:1-2)

ຕາມປົກຕິແລ້ວຄົນຍິວຈະຝັງສົບຄົນຕາຍພາຍໃນຊາວສີ່ຊົວໂມງຫລັງຈາກການເສັງຊີວິດ; ວັນຕໍ່ມາພວກເຂົາເຈົ້າຈະນຳເຄື່ອງຫອມໄປຕົກແຕ່ງສົບທີ່ຢູ່ໃນອຸບໂມງບ່ອນຝັງສົບ. ເພື່ອເຮັດຕາມປະເພນີຂອງຄົນຍິວ, ມາຣີອາກໍໄດ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ນຳເຄື່ອງຫອມໄປຕົກແຕ່ງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ; ເວລານັ້ນເປັນຍາມເຊົ້າຂອງວັນ

ອາທິດ. ເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນວ່າກ້ອນຫິນທີ່ປັດອຸບໂມງໄດ້ຖືກຍ້າຍອອກ, ນາງກໍຄິດວ່າພຣະສົບໄດ້ຖືກຂະໂມຍລັກໄປ. ເພາະຄວາມຕົກໃຈນາງຈຶ່ງແລ່ນກັບບ້ານເພື່ອໄປບອກຂ່າວຮ້າຍກັບພວກສາວົກທັງຫລາຍ.

ພາກທຳອິດ ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງມາຣີອາແມ່ນການກະທຳ. ນາງໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງຝັງພຣະສົບເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພິທີຝັງສົບຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສຳເລັດຕາມປະເພນີ, ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມກັບສິ່ງທີ່ນາງຈະພົບພໍ້. ພາກທີສອງ ຂອງຄວາມເຊື່ອແມ່ນການຕອບຮັບສະພາບການເຣື່ອງຜ້າທີ່ໃຊ້ຕຽມພຣະສົບ.

2. ເຫັນຜ້າປ່ານ: (ໂຢຮັນ 20: 3-15)

ຫລັງຈາກເປໂຕແລະພວກສາວົກໄດ້ຍິນຂ່າວຮ້າຍຈາກມາຣີອາໄທມັກດາລາແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາກັນແລ່ນໄປທີ່ອຸບໂມງ; ໃນນັ້ນກໍມີສາວົກຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ (ຂໍ້ 2-4). ສາວົກຜູ້ໄດ້ເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່ກໍໄດ້ເຊື່ອ (ຂໍ້ 8). ຜ້າປ່ານກອງຢູ່ ແລະຜ້າທີ່ໃຊ້ປົກພຣະສຽນກອງຢູ່ຕ່າງຫາກ ເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຂະນະຄວາມຕາຍ, ແຕກຕ່າງກັບຜ້າຂອງລາຊະໂຣເວລາເຂົາຄືນມາຈາກຕາຍ (ໂຢຮັນ 11: 44).

ພວກສາວົກໄດ້ພາກັນກັບບ້ານ; ແຕ່ສ່ວນມາຣີອາຍັງຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນແລະຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນອກອຸບໂມງ. ເມື່ອນາງຫລວງໄປທາງອຸບໂມງ “ນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນັ່ງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ” (ຂໍ້ 12). ຂະນະທີ່ມາຣີອາສັຖາມພວກເທວະດາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າແລະນ້ຳຕາ ນາງໄດ້“ເຫັນພຣະເຢຊູຍືນຢູ່ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ” (ຂໍ້ 14). ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງມາຣີອາ ແຕ່ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນແລະຄິດວ່າເຂົາອາດຈະແມ່ນຄົນທີ່ເອົາພຣະສົບອອກໄປຈາກອຸບໂມງ (ຂໍ້ 15). ໃນທີ່ສຸດພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣີອາ” ແລ້ວນາງກໍຈື່ສຽງຂອງພຣະອົງໄດ້.

ພາກທີສາມ ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງມາຣີອາແມ່ນຄວາມເລິກລັບຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຄົບບໍຣິບູນ. ສາວົກບາງຄົນໄດ້ເຫັນແລ້ວກໍຍອມເຊື່ອ, ແຕ່ຜູ້ອື່ນໆຍັງບໍ່ຍອມເຊື່ອ “ເພາະວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄັມພິທີຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ” (20: 9). ສລຸບວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດເພາະຍັງບໍ່ໝັ້ນໃຈເຣື່ອງການຊົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະຄຣິດ.

3. ພົບພຣະເຈົ້າ: (ໂຢຮັນ 20:16-17)

ເວລາພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນຊື່ມາຣີອາ, ນາງໄດ້ຈື່ພຣະອົງໃນທັນທີ; ນາງໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ “ຮັບໂບນີ.” ຄວາມຫວັງຂອງນາງແມ່ນຢາກຢູ່ໃກ້ພຣະອົງເໝືອນທີ່ເຄີຍຢູ່ມາແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບອກວ່າ, “ຢ່າຮູ້ຖ່ວງດົງເຮົາເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມືອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ “ເຮົາຈະຂຶ້ນເມືອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມືອຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 17). ມາຣີອາກໍໄດ້ນຳຂ່າວດີນັ້ນໄປຫາພວກສາວົກທັງຫລາຍ (20:18).

ພວກເຮົາທັງຫລາຍມັກຖ່ວງດົງພຣະເຢຊູຄຣິດດ້ວຍການຈົດຈຳສິ່ງທີ່ຜ່ານມາໃນຊີວິດ; ແຕ່ສິ່ງທີ່ຜ່ານມາບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດພວກເຮົາ ເພາະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ການມີພຣະເຈົ້າ

ຜູ້ຊົງຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຈະປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ. ຢ່າໃຫ້ສິ່ງເກົ່າໆຖ່ວງດົງທ່ານ.

ພາກທີສີ່ ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງມາຣິອາແມ່ນການປະຊິວິດເກົ່າກ່ອນມາພົບພຣະຄຣິດ ຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍ; ຊີວິດໃນພຣະອົງຈະບໍ່ເໝືອນເດີມ; ການຄົນພຣະຊົນຊ່ວຍໃຫ້ພວກຜູ້ເຊື່ອໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາ.

ເທື່ອທຳອິດທີ່ມາຣິອາກັບໄປບອກພວກສາວິກ ນາງບໍ່ໄດ້ແນ່ໃຈເຣື່ອງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ ແລະມີພັນທະກິດແນວໃດ; ແຕ່ການກັບບ້ານເທື່ອທີສອງເພື່ອໄປບອກຂ່າວໃຫ້ພວກສາວິກ ມາຣິອາໄດ້ເຫັນອຸບໂມງວ່າງເປົ່າ, ໄດ້ເຫັນຜັກອງຢູ່, ແລະໄດ້ປ່ຽນຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຢຊູຈາກ “ພຣະອາຈານ” ມາເປັນ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ນາງພ້ອມທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ບາດກ້າວສຸດທ້າຍໃນຄວາມເຊື່ອ ຄືການປະກາດພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍໃຫ້ກັບພວກສາວິກທັງຫລາຍ. ມາຣິອາໄດ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ປະກາດການຊົງຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” (20:18).

ນຳພຣະທັມໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ

ພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນ ໄດ້ຊົງນຳພາພວກສາວິກທີ່ກຳລັງໂສກເສົ້າຕາມບາດກ້າວຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງພົບພວກເຂົາທີ່ປ່າຊ້າ ແລະຊົງເຊີນພວກເຂົາໄປສູ່ຊີວິດທີ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະອົງ ແລະມີຄວາມສັມພັນແບບໃໝ່ຮະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ. ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະກັບຄືນໄປສູ່ຊີວິດເດີມ, ພວກເຂົາຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະກ້າວໄປກັບພຣະອົງແລະເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະອົງໃນຖານະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເໝືອນພວກສາວິກທີ່ປ່ຽນແປງຈາກສາວິກຜູ້ໂສກເສົ້າໄປສູ່ສາວິກທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ປະກາດການຊົງຄົນພຣະຊົນ, ພຣະເຢຊູຊົງເຊີນພວກເຮົາໃຫ້ມີປະສິບການໃນທຳນອງດຽວກັນ. ການເດີນທາງອາດຈະຕ້ອງການຄວາມອິດທິນ, ອາດຈະມີບາງຢ່າງທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ອາດຈະມີບາງຢ່າງຂາດໄປ, ແຕ່ເປັນການເດີນທາງຈາກປ່າຊ້າໄປຫາເຮືອນ ຊຶ່ງມີພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານກຳລັງຢູ່ຮະຫວ່າງໃດ ໃນການເດີນທາງໄປສູ່ການເປັນພຍານເຣື່ອງການຄົນພຣະຊົນ?
2. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຄົນ, ຫລັງຈາກການຕາຍຂອງຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ, ໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ?
3. ຄຣິສຕຽນໄດ້ຊ່ວຍຄົນທີ່ກຳລັງໂສກເສົ້າແນວໃດແດ່ໃນເວລາທີ່ຜ່ານມາ?
4. ຈາກປະສິບການສ່ວນຕົວ, ມີຄວາມເວົ້າຫລືການກະທຳແນວໃດແດ່ທີ່ຄວນຫລີກເວັ້ນ ເວລາຊ່ວຍຄົນທີ່ກຳລັງໂສກເສົ້າ?

ບົດຮຽນທີ 9

ການຟື້ນພຣະຊົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 20:15-23
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 20:15-23
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງ ແລະອວຍພອນພວກສາວິກໃຫ້ໄດ້ຮັບພະລັງອຳນາດໂດຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເພື່ອຈະຢູ່ຢ່າງຜູ້ຮັບໃຊ້.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຈະໄປໃສ? ໄປແນວໃດ?, ທ່ານຈະໄປຮ່ວມງານກັບໃຜ?
ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອນຳທ່ານ ໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນທີ່ພຣະອົງຊົງຟື້ນພຣະຊົນ ແລ້ວສົ່ງສາວິກອອກໄປໂດຍໂຜດປະທານຣິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ

ຄຳນຳ

ການຟື້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫລັກຄຳປະກັນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີພຣະອື່ນໃດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາຄືພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ຊະນະຄວາມຕາຍ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຟື້ນແລ້ວກໍຊົງໂຜດປະທານຣິດອຳນາດໃຫ້ພວກສາວິກໃນການປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນ, ສາວິກແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຣິດອຳນາດຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເພື່ອປະກາດພຣະນາມພຣະອົງ.

1. ສັນຕິສຸກມາຈາກພຣະບິດາ: (ໂຢຮັນ 20:19)

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຕັກເຕືອນກ່າວລ່ວງໜ້າແລ້ວວ່າເປໂຕຜູ້ໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບພຣະເຢຊູຈະປະຕິເສດພຣະອົງກໍຕາມ ແຕ່ສາວິກເປໂຕບໍ່ຄິດວ່າຕົນເອງຈະເປັນຄົນແນວນັ້ນ ແຕ່ແລ້ວເຮື່ອງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວລ່ວງໜ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນຈິງ. ສາວິກເປໂຕໄດ້ຫລົງລືມຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກກັນກັບພຣະອົງເພື່ອເອົາຕົວລອດໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງພົບບັນຫາເຖິງຂັ້ນຄວາມເປັນຄວາມຕາຍ, ແຕ່ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຊົງຟື້ນຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ພຣະອົງກໍກັບຄືນໄປຫາສາວິກ ແລະບໍ່ຖືຜິດຄິດໂທດເປໂຕແຕ່ຢ່າງໃດ (18:15-27). ບົດຮຽນສອງປະການທີ່ເຮົາສົມຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງຄື;

- 1: ຮຽນຈາກຊີວິດຂອງເປໂຕ ໂດຍຕັ້ງໝັ້ນໃນຄຳສອນເພື່ອຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະອົງໃນຍາມຄັບຂັນ.
- 2: ຮຽນຈາກຊີວິດການຍົກໂທດອະພັຍຂອງພຣະເຢຊູທີ່ມີຕໍ່ສາວິກໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເປໂຕ.

ຫລັງຈາກຟື້ນພຣະຊົນແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດກັບສາວິກທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ “ຄຳວັນນັ້ນເປັນວັນຕົ້ນສັບດາ ເມື່ອສາວິກອັດປະຕູຫ້ອງທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນເພາະຍ້ານພວກຢົວ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຊົງຍືນຢູ່ຖ້າມາກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ” (ໂຢຮັນ 20:19). ໃນຖ້າມາກາງຄວາມມືດແລະໜາວເຢັນ

ແລະຄວາມຍ້ານກົວຈຶ່ງພາກັນອັດປະຕູໃສ່ກອນຢ່າງແໜ້ນໜາ ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຂາດຄວາມອົບອຸ່ນ ດັ່ງນັ້ນແລງວັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າເປັນແລງແຫ່ງຄວາມສິ້ນຫວັງ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄວາມສວ່າງ ເປັນຄວາມອົບອຸ່ນໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ໃນຖ້າມາກາງການອັດປະຕູໃສ່ກອນຢ່າງໜາແໜ້ນພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ” ແປວ່າ ມີພຣະອົງກໍມີສັນຕິສຸກ ບໍ່ມີພຣະອົງກໍມີແຕ່ຄວາມຍ້ານແລະເປົ່າປຽວນັ້ນເອງ.

2. ຮອຍບາດແຜ: (ໂຢຮັນ 20:20-21)

ສິ່ງສໍາຄັນປະການທີສອງແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູ ຄົບຮອບໄດ້ບ່ອກພວກສາວິກມາເບິ່ງຮອຍບາດແຜທີ່ຝ່າມີແລະຂ້າງຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເປັນການບົ່ງບອກວ່າພຣະອົງຊົງຟື້ນພຣະຊົນແລ້ວໃນກາຍເດີມ. ພຣະອົງຊົງຮັບຄວາມເຈັບປວດຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງພຣະອົງແຕ່ປະການໃດ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍອມທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍນັ້ນແມ່ນພຣະອົງຊົງຍອມທົນທຸກເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ມາບັດນີ້ຄວາມເຈັບປວດນັ້ນໄດ້ຜ່ານກາຍໄປແລ້ວຍັງເຫລືອໄວ້ແຕ່ຮອຍບາດແຜ ທີ່ເປັນຮອຍຈາກວິກວ່າພຣະອົງຊົງຍອມສະຣະຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍເຫັນຮອຍບາດແຜນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຍອມຮັບຄວາມເຈັບປວດຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍກໍເພາະພຣະອົງຊົງຮັກເຂົາ. “ພຣະອົງກໍຊົງສະແດງພຣະທັດແລະຂ້າງຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເບິ່ງ ເມື່ອພວກສາວິກໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍເກີດຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ” (ຂໍ້ 20). ພວກສາວິກມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີນັ້ນກໍເພາະວ່າ ເຂົາໄດ້ເຫັນຜູ້ທີ່ເຂົາຮັກໄດ້ຟື້ນມາຈາກຕາຍແລະເຮືອງນີ້ກໍເປັນໄປຕາມຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ກ່າວໄວ້ໃນ (ໂຢຮັນ 16:22).

“ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ພຣະບິດາໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາກໍໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍໄປຢ່າງນັ້ນ”. ໃນຂໍ້ 21 ນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນສອງປະການຄື;

1. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນສັນຕິສຸກ ແລະເປັນຜູ້ສ້າງຄວາມສົງບສຸກຈຶ່ງ ກ່າວມອບສັນຕິສຸກແກ່ສາວິກແກ່ທຸກຄົນ ເພື່ອໃຫ້ສາວິກທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຢູ່ນໍາກັນ, ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນ ດ້ວຍຄວາມສົງບສຸກ.
2. ຊົງໃຊ້ສາວິກອອກໄປປະກາດໂດຍມອບອໍານາດຢ່າງດຽວທີ່ພຣະບິດາຊົງມອບແກ່ພຣະອົງ, ມີຄວາມໝາຍວ່າສາວິກທຸກຄົນໄປຕາງໜ້າພຣະເຢຊູ.

3. ຊົງຍົກໂທດຜ່ານທາງພຣະວິນຍານ: (ໂຢຮັນ 20:22-23)

“ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງຊົງລະບາຍລົມອອກຈາກພຣະໂອດໃສ່ເຂົາ ໂດຍບອກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ” (ຂໍ້ 22). ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູມອບສິດອໍານາດແກ່ສາວິກແລ້ວພຣະອົງຊົງລະບາຍລົມອອກຈາກປາກໃສ່ເຂົານັ້ນ ເປັນຄວາມໝາຍກັບໄປຫາຕົ້ນເດີມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໂລກ

ແລະສ້າງມະນຸດພຸ້ນ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາດິນມາປັ້ນເປັນຮູບຄົນແລ້ວເປົ່າລົມຫາຍໃຈໃສ່ຮູດັງໃຫ້ມີຊີວິດ ຮູບປັ້ນນັ້ນກໍກັບກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດຈິດໃຈ” (ປຖກ 2:7) ໃນພຣະທັມ ໂຢຮັນ 20:22 ໂຢຮັນບັນທຶກວ່າ “ລະບາຍລົມອອກຈາກພຣະໂອດໃສ່ເຂົາ” ສ່ວນໃນພຣະທັມປະຖົມມະການ 2:7 ບັນທຶກວ່າ “ເປົ່າລົມຫາຍໃຈໃສ່ຮູດັງໃຫ້ມີຊີວິດ” ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນ ດ້ວຍວ່າຄຳເວົ້າທັງສອງຕອນນີ້ແປວ່າ “ວິນຍານ” ຄືໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນພຣະເຈົ້າເປົ່າລົມຫາຍໃຈເຂົ້າໃນຮູບປັ້ນແລ້ວຮູບປັ້ນກໍກາຍເປັນອາດາມ ແລະໃນພຣະທັມ ໂຢຮັນນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງລະບາຍລົມອອກຈາກພຣະໂອດ ແປວ່າຈາກປາກ ແລ້ວພວກສາວິກກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານ ບໍຣິສຸດ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ຂໍ້ 22).

ຄຳວ່າ “ລົມຫາຍໃຈໃນປະຖົມມະການ” ແລະ ຄຳວ່າ “ລົມອອກຈາກພຣະໂອດ” ໂຢຮັນໄດ້ແບ່ງຄຳນີ້ເວົ້ານີ້ ຫລາຍປະການໂດຍໃຊ້ຄຳວ່າ Paraclete ແປວ່າ counselor ທີ່ປຶກສາ, comforter ຜູ້ເລົ່າໂລມ, proclaimer ຜູ້ປ່າວປະກາດ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນທີ່ປຶກສາໃນຍາມເຮົາຕ້ອງການຄຳປຶກສາ, ພ້ອມກັນນັ້ນພຣະວິນຍານອົງດຽວຈະເປັນພຣະຜູ້ເລົ່າໂລມ ຍາມເຮົາໂສກເສົ້າ ແລະພຣະວິນຍານຈະຊ່ອຍຫລີດິນບັນດານໃຫ້ເຮົາມີໃຈກ້າໃນການປະກາດ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ຂໍ້ 22).

“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດ ຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຍົກເສັ້ງແລ້ວ ແລະຖ້າທ່ານທັງຫລາຍກັກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ໃດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກັກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວ” (ຂໍ້ 23). ຄຣິສຕຽນສ່ວນໃຫຍ່ຈະຮູ້ຈັກຄຳສັ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ໄປປະກາດໃນພຣະທັມມັດທາຍທີ່ກ່າວວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງໄປ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງ ພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສິ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າ ໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນຫມົດກັບ” (ມັດທາຍ 28:19-20). ແຕ່ບໍ່ໄດ້ ບອກວ່າ ຍົກຄວາມຜິດບາບແຕ່ຢ່າງໃດ. ໃນພຣະທັມ ໂຢຮັນນີ້ ໂຢຮັນໄດ້ບັນທຶກການມອບສິດແລະອຳນາດ ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດ ຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງຍົກເສັ້ງແລ້ວ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສາວິກມີສິດອຳນາດໃນການຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບ ແຕ່ໝາຍຄວາມ ວ່າ ພຣະອົງຊົງມອບພຣະວິນຍານໃຫ້ຢູ່ກັບພວກສາວິກເພື່ອນຳພາໃຫ້ສາວິກປ່າວປະກາດຂ່າວປະເສີດໂດຍ ການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເມື່ອຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດຜູ້ນັ້ນກໍຮັບຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບ

ຂອງຕົນ, ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອຳນາດໃນການຍົກໂທດຜິດບາບ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບ ເອົາຂ່າວປະເສີດທີ່ພວກສາວິກປະກາດ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ຄວາມຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນໂດຍແມ່ນອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດທີ່ພວກສາວິກປະກາດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະພິຍຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ການຟື້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍອັນໃດສໍາລັບທ່ານ?
2. ມີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືໂທດອັນໃດ ເມື່ອພຣະອົງຟື້ນຄືນມາແລ້ວຍັງໄປພົບພວກສາວິກແລ້ວຍັງບອກວ່າ ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ສອນຫຍັງເຮົາແດ່?
3. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງຮອຍບາດແຜໃຫ້ສາວິກໄດ້ເຫັນ?
4. ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບສິດແລະອໍານາດແນວໃດໃຫ້ພວກສາວິກ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມອບ?
5. ທ່ານເຂົ້າໃຈຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງທີ່ກ່າວວ່າ “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຍົກເສັງແລ້ວ” ແນວໃດ?
6. ທ່ານໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແລ້ວຫລືຍັງ? ພຣະວິນຍານໃຊ້ທ່ານເຮັດຫຍັງບໍ່?

ດຣ. ຫຼມພັນ ວົງສຸຣິທ໌

ບົດຮຽນທີ 10

ສາອະພາບວ່າ ພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ?

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 20:24-31
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 11:16; 14:5; 20:24-31
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ໂທມາສາອະພາບ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານເດ, ຈະໃຫ້ພຣະອົງເຮັດແນວໃດທ່ານຈຶ່ງຈະເຊື່ອແນ່ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ?
ຈຸດສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອນຳພາທ່ານຮູ້ແນ່ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະບອກຜູ້ອື່ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃຫ້ມີໂອກາດເຂົ້າໃຈແລະເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ໂທມາໄດ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູມາຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນ ແຕ່ພໍມາເຖິງຕອນສາວິກທັງຫລາຍເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງນັ້ນ ໂທມາບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຫວັງວ່າທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຄົງບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຄືວ່າເຮົາເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກວັນ ແຕ່ວັນສຳຄັນເຮົາຊ້າບໍ່ຢູ່ຄືກັນກັບໂທມາ. ດັ່ງນັ້ນຊີວິດຂອງໂທມາໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກບອກຄົນອື່ນກ່ຽວກັບການຟື້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງກ້າຫານ.

1. ຊົງປາກົດ: (ໂຢຮັນ 20:24-28)

ຫລັງຈາກຊົງປາກົດຕົວຕໍ່ສາວິກທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງແປດວັນທີ່ຜ່ານແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ສາວິກໂທມາຜູ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຮ່ວມສາວິກອື່ນໆໃນແລງວັນນັ້ນ, ພວກສາວິກທັງຫລາຍໄດ້ເລົ່າເຣື່ອງການຊົງປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູແລະເປັນພະຍານແກ່ໂທມາ ແຕ່ໂທມາຍັງບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳບອກເຫລົ່ານັ້ນ. “ສາວິກອື່ນໆຈຶ່ງບອກໂທມາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແຕ່ໂທມາຕອບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ເຫັນຮອຍຕະບູທີ່ຝາພຣະຫັດ ແລະບໍ່ໄດ້ເອົານິ້ວມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຮອຍຕະບູນັ້ນ ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຂ້າງຂອງທ່ານແລ້ວ ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອ” (ຂໍ້ 25). ເຣື່ອງແບບນີ້ຍັງລາມມາຮອດທຸກວັນນີ້ ຄືວ່າບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປທົ່ວໂລກຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍພາກັນອອກໄປບອກເຣື່ອງຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ເພາະເຂົາຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍອມຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະພຣະອົງກໍຊົງຟື້ນຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ຄືນທັງຫລາຍກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ ແລະຫລາຍຄົນຍັງຖາມພິສູດຄືກັນກັບໂທມາ, ເຮົາທັງຫລາຍຄວນຈະຂອບໃຈໂທມາທີ່ພິສູດແທນເຮົາແລ້ວ.

ແປດວັນຜ່ານໄປນັບວ່າເປັນເວລາການສົມຄວນທີ່ພວກສາວິກຊອກຫາວິທີທາງໃຫ້ໂທມາເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຟື້ນແລ້ວແຕ່ປາກົດວ່າບໍ່ມີຫຍັງຈະເຮັດໃຫ້ໂທມາເຊື່ອ, ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນຕ້ອງຕິໂທມາ ແຕ່ເຮົາລິມຄິດ

ໄປວ່າໂທມາເປັນຄົນມີເຫດມີຜົນ ອີກປະການນຶ່ງໂທມາກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຄືສາວິກຄົນອື່ນໆ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້, ບໍ່ເຫັນ, ບໍ່ໄດ້ຍິນກໍເປັນການຍາກທີ່ຈະເຊື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງປາກົດຕົວອີກຄັ້ງນຶ່ງໃນຂະນະທີ່ສາວິກຍັງເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ ຄັ້ງນີ້ພຣະອົງຊົງເວົ້າກັບໂທມາວ່າ “ຈົ່ງເດີນມາຂອງທ່ານມາລູບເບິ່ງຝ່າມືຂອງເຮົາ ຈົ່ງເດີນມາຂອງທ່ານມາໃສ່ຂ້າງ ຂອງເຮົາ ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ” (ຂໍ້ 27). ມີຄົນສົນທະນາກັນວ່າ ເວລາທີ່ສາວິກທັງຫລາຍເລົ່າເຮືອງການພື້ນພຣະຊົນໃຫ້ໂທມາຟັງນັ້ນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຮູ້ວ່າໂທມາບໍ່ເຊື່ອ? ຫລືວ່າເພິ່ນງ່າງຫຼືພວກສາວິກສົນທະນາກັນບໍ່? ເຮືອງນີ້ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງຢູ່ໃສ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນທຸກຢ່າງທີ່ສາວິກໂອ້ລົມກັນ ແມ່ນແຕ່ການສົນທະນາຂອງເຮົາທຸກວັນນີ້ເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງຟັງເຮົາຢູ່. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອໂທມາໄດ້ຮັບຄໍາທ້າທາຍໃຫ້ພິສູດແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອແລະຍິນດີເປັນອັນໃຫຍ່ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ” (ຂໍ້ 28).

2. ເພາະເຫັນຈຶ່ງເຊື່ອ: (ໂຢຮັນ 20:29-31)

ອີງຕາມພຣະທັມໂຢຮັນເຮົາເຫັນວ່າສາວິກເຊື່ອພຣະເຢຊູຢູ່ສອງປະການຄື;

1. ແມ່ນການພິສູດດ້ວຍການພົບເຫັນກັບຕາ, ໄດ້ຍິນກັບຫູ ແລະຈັບບາຍດ້ວຍມືຂອງຕົນ, ລິ້ນໄດ້ຊົມຣິດ, ດັ່ງໄດ້ດົມກິ່ນ. (ຮ້ອງວ່າ 5 Sences ພວກຜູ້ເຖົ້າຮ້ອງວ່າ ການສັມຜັດທັງຫ້າ).
2. ແມ່ນຫຼືໄດ້ຍິນຄໍາບອກເລົ່າແລະໄດ້ຍິນເລື່ອງ, ທັງສອງຢ່າງນີ້ຮ້ອງວ່າຄວາມເຊື່ອ, ຄົນສ່ວນຫຼາຍທີ່ເຊື່ອໃນເວລານີ້ແມ່ນຍ້ອນການໄດ້ຍິນ. ໂປໂລກ່າວວ່າ “ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນ ເຂົາຈະທູນຂໍຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງເຮືອງພຣະອົງນັ້ນ ຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ໃດປະກາດໃຫ້ເຂົາຟັງ ເຂົາຈະໄດ້ຍິນເຖິງເຮືອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດແລະຖ້າບໍ່ມີໃຜໃຊ້ເຂົາໄປ ເຂົາຈະປະກາດໄດ້ຢ່າງໃດ” (ໂຣມ 10:14).

ດ້ວຍເຫດນີ້ການບອກເລົ່າ ແລະການໄດ້ຍິນຈຶ່ງເປັນພາກສ່ວນອັນສໍາຄັນຂອງການປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ພວກທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູດ້ວຍຕາຂອງຕົນກໍນັບວ່າເປັນພຣະພອນພິເສດ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນພຣະອົງກໍເຊື່ອເພາະການໄດ້ຍິນກໍເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະພອນອັນມະຫາສານ. ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບໂທມາວ່າ “ເພາະໄດ້ເຫັນເຮົາທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອຫລື ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນເຮົາແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ” (ຂໍ້ 29). ແຕ່ການເຫັນກັບຕາຂອງໂທມາໄດ້ກາຍເປັນຂົວຂ້າມໄປເຖິງຄົນອີກຍຸກນຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄິ່ງເຫັນພຣະເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາ ແຕ່ໄດ້ເຊື່ອເພາະຜູ້ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຄືໂທມານີ້ໄດ້ບອກເລົ່າກັນຕໍ່ກັນມາ ດັ່ງທີ່ສາວິກທັງໝົດໄດ້ເລົ່າສູ່ໂທມາວ່າ “ເຮົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” (ຂໍ້ 25).

ຄວາມເຊື່ອຖືໃນສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຍ່ອມເກີດຈາກສັມຜັດທັງຫ້າໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາຄວນຮະມັດຮະວັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຫັນ, ຄວນພິຈາຣະນາໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນ, ຄວນຄິດກ່ອນມີເຮົາຈະຈັບບາຍສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງ, ຄວນສັງເກດໃນເມື່ອລິ້ນໄດ້ຊົມຣິດ, ຄວນຮູ້ທັນເມື່ອດັງໄດ້ດົມກິ່ນ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້. ມີເຮືອງເລົ່າກັນວ່າຄົນຈໍານວນຫລວງຫລາຍພາກັນເບິ່ງໜັງໂດຍສເພາະແມ່ນໜັງ

ເຮືອງຜີ ເມື່ອເບິ່ງແລ້ວກໍລົງເຮືອນບໍ່ໄດ້ເພາະຄວາມຍ້ານ ລາງຄົນຈົນບໍ່ກ້າອອກນອກເຮືອນໃນຍາມຄ່ຳມືດ, ຄວາມຈິງແລ້ວ ໃນບົດນຳຂອງທັງຈະບອກເຮົາວ່າເປັນເຮືອງທີ່ແຕ່ງແລະສະແດງອອກມາໃຫ້ໄດ້ເບິ່ງໄດ້ຊົມ ເພື່ອຄວາມມ່ວນຊື່ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເມື່ອເຮົາເບິ່ງແລ້ວເຮົາກໍຍ້ານນັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ສົມຄວນເບິ່ງເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງຍ້ານ ເລີງ, ຫັງສ່ວນຫລາຍແມ່ນເຮືອງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນຕາມຈົນຕະນາການຂອງພວກນັກປະພັນເພື່ອຈະຈ່ອງດຶງຈິດໃຈ ຜູ້ເບິ່ງໃຫ້ຢາກເບິ່ງ ຢາກຟັງ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແຕ່ແລ້ວຫລາຍຄົນເບິ່ງແລ້ວກໍພາກັນເຊື່ອວ່າທັງ ນັ້ນຈະເປັນຈິງ ໂດຍສເພາະແມ່ນທັງ 2012 ສ່ວນເຮືອງພຣະເຢຊູເປັນເຮືອງຈິງເວົ້າໃຫ້ຟັງປານໃດກະຍັງບໍ່ ເຊື່ອ ແຕ່ກັບໄປເຊື່ອທັງແລະເຊື່ອນິຍາຍທິວິທີ່ໄດ້ເບິ່ງແຕ່ພຽງເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນ. ໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄຣິສ ຕຽນ ເຮົາຄວນເລືອກເບິ່ງ, ເລືອກຟັງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນທຳລາຍຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ.

ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍລ້ານຄົນໄດ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ຊີວິດຂອງຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ປ່ຽນແປງຈາກໜ້າມືເປັນ ຫລັງມື, ປ່ຽນຈາກການເປັນຄົນຊົ່ວກັບມາເປັນຄົນດີ, ປ່ຽນຈາກຄົນຂ້າຄົນມາເປັນຄົນຊ່ອຍເຫລືອຄົນ ເພາະ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຫັນແລະສຳຜັດກັບພຣະເຢຊູທາງຈິດວິນຍານ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນ ເຮົາແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ” (ຂໍ້ 29ຂ).

ຄຳຖາມ:

1. ການເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດທ່ານແນວໃດແດ່?
2. ແມ່ນຫຍັງແມ່ນເຫດຜົນທີ່ໂທມາ ແລະຄົນໃນວັນນີ້ບໍ່ເຊື່ອ?
3. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດຜົນໃຫ້ຄົນເຊົາມາໂບດ? ຄົນເຊົາມາໂບດກັບໂທມາຄ້າຍຄືກັນແນວໃດ?
4. ທ່ານຂາດໂບດເພາະຄ້ານເລື້ອຍປານໃດ? ສົມມຸດວ່າວັນທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາແລ້ວບໍ່ເຫັນທ່ານຄື ບໍ່ເຫັນໂທມາທ່ານຈະເສັງໃຈຫລາຍປານໃດ?
5. ເປັນຫຍັງຄົນຈຶ່ງເຊື່ອທັງທີ່ເປັນເຮືອງແຕ່ງຂຶ້ນ ສ່ວນເຮືອງພຣະເຢຊູເປັນເຮືອງຈິງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 11

ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ໂດຍບໍ່ແກ້ຕົວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 21:1-23
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 21
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູຖາມເປໂຕຕອນປັ້ນເຂົ້າເຂົ້າ ມີຄວາມໝາຍວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ວັນນີ້ເປັນຫຍັງກໍຕາມ ຜູ້ອື່ນເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແຕ່ເຮົາຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ອະດີດ ຫລືບັນຫາໃນວັນນີ້ຖ່ວງດຶງທ່ານບໍ່ໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງແນວໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ທ່ານຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຄວາມພົ້ນໃຈ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູໄດ້ຕາມໄປນຳພວກສາວິກແຕ່ເຊົ້າມືດທີ່ເຫັນພວກສາວິກກັບຄືນໄປຫາອາຊີບເດີມ ໄປຊັກຊວນໃຫ້ກັບມາຕິດຕາມແລະປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເຊົ້າວັນນັ້ນທີ່ຊາຍທາດພຣະອົງຊົງສອນເຂົາແລະປັ້ນເຂົ້າເຂົ້າຮ່ວມກັບເຂົາ ແລ້ວຍັງຖາມເປໂຕຫົວໜ້າສາວິກດ້ວຍຄຳຖາມອັນສຳຄັນເຖິງສາມຄັ້ງ.

1. ເອີ້ນໃຫ້ຄືນມາເຮັດໜ້າທີ່: (ໂຢຮັນ 21:1-14)

ຄັ້ງນີ້ເປັນຄັ້ງທີສາມທີ່ພຣະເຢຊູປາກົດຕົວຕໍ່ພວກສາວິກຫລັງຈາກພຣະອົງຊົງຟື້ນຄືນມາຈາກຕາຍ, ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງເພື່ອນຳພວກສາວິກໃຫ້ກັບຄືນໄປເປັນຜູ້ຫາຄືນຫລົງຫາຍ ແທນທີ່ຈະໄປຫາປາ, ໂດຍສເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຊົງປາກົດຕົວເພື່ອປົວແປງຄວາມສັມພັນ ທີ່ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງເຖິງສາມເທື່ອ (18:15–27). ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງນັ້ນເພາະຄວາມຍ້ານຈິນບໍ່ຊື່ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນລາວລ່ວງໜ້າແລ້ວ (13: 36-38). ຫລັງຈາກປະຕິເສດສາມເທື່ອແລ້ວໄກ່ກໍໄດ້ຂັ້ນຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງທຳນວາຍໄວ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເປໂຕຮູ້ເມື່ອຄົງແລ້ວຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ (ມັດທາຍ 26: 75). ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດຂອງເປໂຕກັບເຢຊູໄດ້ລືດນ້ອຍຖອຍລົງ ຈົນເຖິງຂັ້ນລາກັບໄປຫາປາອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງປົວແປງສາຍສຳພັນກັບເປໂຕອີກຄັ້ງໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ເປໂຕນຳພາພວກສາວິກອື່ນໆອອກໄປຫາປາ. “ຊີໂມນເປໂຕບອກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປຫາປາ” ຝ່າຍເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາຈະໄປນຳເຈົ້າດ້ວຍ” ແລ້ວເຂົາກໍອອກໄປລົງເຮືອ ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ປາຈັກໂຕ” (ໂຢຮັນ 21: 3).

ເປໂຕມີອະດີດເປັນຊາວປະມົງເປັນນັກຫາປາອາຊີບ ແຕ່ຄືນນີ້ເປັນຄືແປກປລາດລາວໄດ້ຕືກມອງທັງຄືນແຕ່ບໍ່ໄດ້ປາແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າເວລາຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນເດັກນ້ອຍໄດ້ເຫັນລູງຜູ້ໜຶ່ງມີອາຊີບ

ຖືບສາມລໍ້ໃນຕອນເຊົ້າເພື່ອຮັບແລະສົ່ງຄືນໄປຕລາດ, ຕົກໃນຕອນບ່າຍໆລາວມັກຈະໄປຕົກປາທີ່ທ່ານ້າ ແລະກໍໄດ້ມາພໍ້ແລງພໍ້ງາຍສໍາລັບຄອບຄົວລາວ ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກໍເອົາຄັນເບັດຂ້າພະເຈົ້າໄປນັ່ງຄຽງຂ້າງ ລາວ ປາກົດວ່າປາກິນແຕ່ເບັດຂອງລາວ ແຕ່ເນື່ອງຈາກຄວາມເປັນເດັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີຍລົງກວນນໍ້າ ເຮັດໃຫ້ເນື່ອງນັ້ນ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນລູກຄົນນັ້ນກໍຍ້າຍໄປຕົກບ່ອນໃໝ່ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນປາກິນເບັດລາວຫລາຍ ເທື່ອກໍເລີຍຍ້າຍໄປນັ່ງຄຽງຂ້າງລາວ ປາກະຍັງບໍ່ກິນເບັດຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ດີ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈຈົນກວ່າ ກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່າຕົນເອງບໍ່ຊ່າງຕົກປາ ຫລືບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຕົກປາ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ປາແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ ແຕ່ສໍາ ລັບເປໂຕເປັນນັກຫາປາອາຊີບເມື່ອບໍ່ໄດ້ປາກໍຍິ່ງແປກປລາດທີ່ສຸດ.

“ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ” ເຂົາຈຶ່ງຖິ້ມມອງລົງແລະຖືກປາ ຫລາຍ ຈົນດົງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເພາະເຫລືອແຮງ” (ຂໍ້ 6). ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຢຊູເປັນລູກຂອງຊ່າງໄມ້ທີ່ມີ ຊື່ວ່າໂຢເຊບແລະນາງມາຣີອາ ພຣະອົງໄດ້ບອກວິທີຫາປາໃຫ້ນັກອາຊີບຫາປານັບວ່າເປັນເຮືອງອັດສະຈັນອັນພິ ເສດທີ່ຊ່າງໄມ້ບອກວິທີຕົກປາໃຫ້ຄົນຫາປາອາຊີບ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນນັກຫາປາອາຊີບຍັງເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາ ຂອງພຣະອົງທັງໆທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງເພາະຍັງເຊົ້າມີດຢູ່ ທັງໝົດນີ້ອາດເປັນເພາະເຮັດເດດຂອງພຣະອົງທີ່ ເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງ, ຮູ້ເຫັນທຸກຢ່າງ, ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກຢ່າງ. ພວກເຂົາໄດ້ປາຫລາຍຈົນດົງມອງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ ເມື່ອ ນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ແມ່ນພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ບອກເຂົາໃຫ້ຖິ້ມມອງລົງ“ສາວິກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກໄດ້ບອກເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫລະ” ເມື່ອຊີໂມນເປໂຕໄດ້ຍິນວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານໄດ້ຈັບເອົາເສື້ອ ມານຸ່ງເພາະເບື້ອຍໂຕຢູ່ ແລ້ວກໍໂຕນລົງນໍ້າແຕ່ພວກສາວິກອື່ນໆນັ້ນໄດ້ເອົາເຮືອນ້ອຍລາກມອງທີ່ຖືກປາມາ ເພາະເຂົາບໍ່ຢູ່ໄກຈາກຝັ່ງ ໄກປະມານສອງຮ້ອຍສອກເທົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 7-8). ຮູບພາບຕອນນີ້ໄດ້ສອນເຮົາວ່າເຖິງ ແມ່ນເຮົາທັງຫລາຍເປັນສາວິກກໍຈົງ ລາງເທື່ອເຮົາກໍຫລົງລືມໜ້າທີ່ຂອງເຮົາແລ້ວກັບໄປເຮັດຕາມໃຈຂອງ ເຮົາ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຮັກແລະຕິດຕາມເຮົາສະເໝີເອີ້ນເຮົາໃຫ້ກັບຄືນມາຕິດຕາມພຣະອົງ ເພາະວ່າປາສຈາກ ພຣະອົງເຮົາກໍເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້.

2. ເອີ້ນໃຫ້ຄົນມາເປັນຜູ້ລ້ຽງ: (ໂຢຮັນ 21:15-17)

ເພື່ອສາວິກຈະໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດໃນຖານະເປັນສາວິກ ໃຫ້ເປັນຄົນຫາຄົນບໍ່ແມ່ນໄປຫາປາ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສົນ ທະນາເພື່ອປົວແບງຄວາມສໍາພັນຂອງເປໂຕຜູ້ປະຕິເສດພຣະອົງເຖິງສາມເທື່ອມາແລ້ວໃນ (18:15—27). ພຣະອົງຊົງຖາມເປໂຕເຖິງສາມຄັ້ງໂດຍຊົງປຽບທຽບຝູງແກະແລະຜູ້ລ້ຽງແກະໃນໂຢຮັນ10 ເພາະວ່າຜູ້ລ້ຽງ ແກະໄດ້ປົກປ້ອງແກະທຸກຕົວຈາກອັນຕະລາຍຕ່າງໆ (ອ່ານໂຢຮັນ 10:7-18).

ພຣະອົງຊົງຕຽມເປໂຕໃຫ້ເປັນຄືຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ເພາະວ່າຄົນທັງຫລາຍໃນໂລກນີ້ປຽບເໝືອນຕົວແກະທີ່ບໍ່ມີ ຜູ້ລ້ຽງ ແລະບໍ່ມີທາງສູ່ຕໍ່ສັດຕູໃດໆ ແກະທຸກຕົວຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຜູ້ລ້ຽງສັນໃດຄົນທຸກຄົນຍ່ອມຈະໄດ້ ຮັບການຄຸ້ມຄອງຂອງສາວິກສັນນັ້ນ. ສັງເກດຄໍາຖາມຂອງພຣະເຢຊູສາມຄັ້ງ;

1. “ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບຊີໂມນເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຫລົ່ານີ້ ຫລື” ເປໂຕທູນວ່າ, “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ” ພຣະອົງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງລົງແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ” (ຂໍ້ 15).
2. ຄັ້ງທີສອງພຣະອົງຊົງສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງລົງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ” (ຂໍ້ 16ຂ).
3. ຄັ້ງທີສາມພຣະອົງຊົງສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງລົງແກະຂອງເຮົາເນີ” (ຂໍ້ 17ຂ).

ເຖິງແມ່ນວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດພຣະອົງເຖິງສາມເທື່ອກໍຕາມ ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ເອີ້ນແລະມອບໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນນີ້ໃຫ້ເປໂຕອີກ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເມື່ອຊົງເລືອກແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມຈັກເທື່ອ.

3. ທຳນວາຍອະນາຄົດເປໂຕ: (ໂຢຮັນ 21:18-23)

ເມື່ອຊົງມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ເປໂຕແລ້ວ ກໍຊົງກ່າວເຖິງຊີວິດຂອງເປໂຕຈະຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຕາຍຂອງລາວ “ເຮົາບອກແກ່ເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າເມື່ອເຈົ້າຍັງໝູ່ມເຈົ້າເຄີຍຄາດແອວຂອງເຈົ້າເອງ ແລະທຽວໄປມາໃສໄດ້ຕາມໃຈເຈົ້າມັກ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າເຖົ້າແລ້ວ ເຈົ້າຈະຢຽດມີຂອງເຈົ້າອອກ ແລະຄົນອື່ນຈະຄາດແອວໃຫ້ແລະພາໄປບ່ອນເຈົ້າບໍ່ຢາກໄປ” ທີ່ພຣະອົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ເປໂຕຈະຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຕາຍຢ່າງໃດ) ຄັນພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວຈຶ່ງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” (ຂໍ້ 18-19). ຊົງເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ເມື່ອເຈົ້າຍັງໝູ່ມເຈົ້າເຄີຍຄາດແອວຂອງເຈົ້າເອງ ແລະທຽວໄປມາໃສໄດ້ຕາມໃຈເຈົ້າມັກ” ແປວ່າ ເມື່ອກ່ອນຕອນຍັງໝູ່ມເປໂຕເລືອກອາຊີບຕາມໃຈມັກ ຫລືເມື່ອກ່ອນເຮັດຕາມໃຈເຈົ້າເອງ ແຕ່ເມື່ອເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ຫລືເວລານີ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ລົງແກະ ແລະພຣະອົງໄດ້ທຳນວາຍເຖິງ ຊີວິດການຮັບໃຊ້ຂອງເປໂຕສີ່ປະການຄື;

1. ຢຽດມືອອກ ແປວ່າ	ເປໂຕຈະຕາຍດ້ວຍທຶນທຸກທໍຣະມານເພາະການຮັບໃຊ້.
2. ພາໄປບ່ອນບໍ່ຢາກໄປ ແປວ່າ	ເປໂຕຈະຕ້ອງເດີນທາງໂກບ່ອນທີ່ບໍ່ເຄີຍໄປ.
3. ຮັດແອວ ແປວ່າ	ເປໂຕຈະຖືກຈັບລ່າມໂສ້ຍ້ອນຖືກຫາເຮືອງໃສ່.
4. ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ ແປວ່າ	ເປໂຕຈະຮຽນເອົາແບບຢ່າງພຣະເຢຊູ.

ເປໂຕມັກຈະປຽບທຽບຕົນເອງກັບຜູ້ອື່ນ ໂດຍສເພະແມ່ນໂຢຮັນທີ່ເປໂຕກຳລັງເນື່ອງກາຍໃກ້ກັບພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເປໂຕກ່າວເຖິງໂດຍບໍ່ອອກຊື່ໃນຂໍ້ 20-21 ເປໂຕຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ທີ່ຈະມອບທ່ານໄວ້ຄືຜູ້ໃດ” (ຂໍ້ 20ຂ). “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ນີ້ເດ, ຈະເປັນຢ່າງໃດ” (ຂໍ້ 21ຂ). ພຣະອົງຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງເປໂຕດີຈຶ່ງຕອບວ່າ “ຖ້າເຮົາມີໃຈຢາກໃຫ້ຜູ້ນີ້ຢືນຢູ່ຈົນເຖິງເຮົາມານັ້ນ ຈະເປັນທຸຣະອັນໃດກັບເຈົ້າໜີ້ ສ່ວນເຈົ້າຈຶ່ງຕາມເຮົາມາ” (ຂໍ້ 22). ແປວ່າຖ້າພຣະອົງພໍພຣະທັຍບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຕາຍຈົນກວ່າພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງພຣະອົງກໍເຮັດໄດ້ ເພາະວ່າຊີວິດແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນອົງພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ອີກປະການນຶ່ງບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຈະໄປຖາມພຣະອົງວ່າ ຜູ້ນັ້ນ, ຜູ້ນີ້ຈະເປັນແນວໃດ ເພາະການຖາມຢ່າງນັ້ນເປັນການອິດສາຢ້ານລືນ ແລະຄຳຖາມນີ້ພຣະອົງບໍ່ພໍພຣະທັຍ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບເປໂຕຊ້າທ້າຍວ່າ “ສ່ວນເຈົ້າຈຶ່ງຕາມເຮົາມາ” (ຂໍ້ 22ຂ). ແປວ່າ ທ່ານມີໜ້າທີ່ຕາມມາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນກໍລະນີໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຊົາຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
2. ເປັນຫຍັງເປໂຕຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາປາ ແລະເອົາໝູ່ໄປພ້ອມ?
3. ການທີ່ປະໜ້າທີ່ຂອງເປໂຕນັ້ນ ພຣະເຢຊູເລົ້າໂລມໃຈລາວແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖາມເປໂຕວ່າ ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລື ເຖິງສາມເທື່ອ?
5. ຫາກທ່ານຄິດວ່າທ່ານເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໂດຍບໍ່ຂາດ ພຣະອົງສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ” ທ່ານຈະລ້ຽງແນວໃດນັບແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ?.

ດຣ. ຫຼມພັນ ວົງສຸຣິທ໌